

Renault'da işçi kıyımı, direniş, polis saldırısı

Asgari ücret zammının ardından ek zam için mücadeleye giren Renault işçileri, fabrika yönetimi-MESS-devlet-Türk Metal işbirliğiyle işten atıldı. Kıyım üretimi durdurarak direnen işçilereyse polis saldırdı. Çok sayıda işçi gözaltına alındı. Gözaltına alınan işçiler, çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakıldı.

s.12-13

MİB: Renault işçileri 'kale'yi yeniden ayağa kaldıracaktır!

"Aylardır verdiği mücadele ile çok şey öğrenen Renault işçisi, bu günleri de atlatacak, birliğinden gelen gücü ile 'kale'yi yeniden ayağa kaldıracaktır. Buna inancımız tamdır!"

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 09
4 Mart 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak.net

MESS, devlet ve sendikal bürokrasi saldırıya geçti!

SAFLARI SIKLAŞTIRALIM!

Sur'da yeni bir katliam hazırlığı

Sur'daki "sokağa çıkma yasağı" üçüncü ayını doldurdu. Geline aşamada ise Sur'da yüzlerce kişi, günlerdir abluka altında yaşam mücadelesi veriyor.

Kadın İşçi Kurultayı Sonuç Bildirgesi

Kadın İşçi Kurultayı'nda ortaya konulan düşünce, perspektif ve mücadele kararları doğrultusunda adımlarımız hızlanacaktır.

Suriye'de ateşkes süreci ve savaş tehditleri

Suriye'de ateşkes süreci geçici bir süre savaşın bitmesine yol açsa bile -ki bu kolay değil- hegemonya çatışmaları devam edecek.

İşçi sınıfı mesruluğuna yaslanarak kazanacaktır

s.6

Komintern: Dünya devriminin partisi - A. Engin Yılmaz

s.18

MESS, devlet ve sendikal bürokrasi saldırıya geçti

Safları sıklaştıralım

Renault işçileri, geçtiğimiz haftalarda yoğun ve hareketli bir süreçten geçti. Asgari ücrete yapılan zammın ardından ortaya çıkan ücret farkı karşısında ek zam talebiyle harekete geçen Renault işçileri, fabrikalarında çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

Renault'ta yaşanan gelişmelerin elbette bir ön süreci, nesnel dinamikleri var. Düşük ücretler, her geçen gün ağırlaşan çalışma koşulları, işbirlikçi sendikal anlayışın yıllardır imzaladığı satış sözleşmeleri ve gelinen yerde bunun ayyuka çıkması; Renault işçilerini harekete geçiren nesnel dinamikleri oluşturuyor. Geçtiğimiz yıl patlak veren Metal Fırtınası da işte bu koşulların ve biriken sorunların dolaysız bir sonucu olarak yaşanmıştı.

Renault işçisinin bugün hala metal hareketinin en diri ve öncü kesimini oluşturuyor olması da tesadüf değil. Her şeyden önce, Metal Fırtınası deneyimi dolaysız bir şekilde Renault işçileri tarafından temsil ediliyor. Bursa'daki fabrikalarda başlayan ve hızla diğer kentlere doğru yayılan metal hareketinin kıvılcımını çakan Renault işçileri, gelinen yerde büyük bir deneyime sahip. Metal Fırtınası'nda tuttuğu özel yer nedeniyle Renault fabrikası metal hareketinin kalbi ve kalesi olarak tanımlanmıştı. Hareketin öncü gücünü oluşturan ve süreç içerisinde birliğini güçlendiren Renault işçilerinin bugün bir kez daha harekete geçmesi ve öncü rol oynamasının gerisinde işte böylesi bir ön süreç ve nesnel koşullar yer alıyor.

SERMAYE DÜZENİ DÖRT KOLDAN SALDIRIYA GEÇTİ

Geçtiğimiz yıl yaşanan ve sermaye düzeninin uyularını kaçırarak Metal Fırtınası'nı sadece işçi sınıfı deneyimlemedi. Tersine, MESS çatısı altında örgütlü bir güç olarak hareket eden metal patronlarının da metal hareketinden çok şey

öğrendiği açık.

Geçtiğimiz hafta sermaye devletini, MESS'i ve ihanetçi sendika bürokratlarını topyekûn bir şekilde harekete geçiren ve Renault işçilerini hedef alan kapsamlı saldırı süreci bunu tüm açıklığıyla gözler önüne serdi. Renault işçilerinin gelişmekte olan hareket içerisinde tuttuğu özel yerin farkında olan, metal ve otomotiv sektöründe çalışan on binlerce işçinin gözünün Renault'da olduğunu bilen ve burada elde edilecek bir kazanımın kıvılcıma dönüşeceğini Metal Fırtınası'nda deneyimleyen MESS; hareketi daha en başında ezmeye dönük bir saldırı politikasını devreye sokmuş bulunuyor. Keza kitlesel işçi kıyımı ve üretimi durdurarak eyleme geçen işçilere yönelik estirilene polis terörü, direnişin kalbini teslim almayı hedefliyor.

MESS, sermaye devleti ve Türk Metal çetesinin el birliği ile devreye soktuğu kapsamlı saldırılar karşısında icazetçi-uzlaşmacı bir tutumla harekete eden Birleşik Metal-İş Sendikası ise, direnişin kırılmasında en az onlar kadar sorumluluk taşıyor.

HİÇBİR SALDIRI DEVRİMCİ SINIF HAREKETİ YARATMA İRADEMİZİ ENGELLEYEMEZ

Renault işçileri şahsında sınıf hareketine yönelen saldırganlığın hedefinde dolaysız olarak sınıf devrimcileri de yer aldı. Zira, yıllardır metal sektöründe devrimci sınıf faaliyeti yürüten sınıf devrimcilerinin Metal Fırtınası sürecinde ortaya koyduğu politik inisiyatif sermayenin ve onun uşaklarının korkularını fazlasıyla büyüttü. Bu nedenle gerek Metal Fırtınası'nda, gerekse son yaşanan eylemlerde büyük bir inisiyatif ortaya koyan, tekil fabrikalarda başlayan hak arama mücadelesinin ortak talepler etrafında birleştirilerek işçi hareketine dönüşmesini sağlayan MİB, etkisiz hale getirilmek isteniyor.

Sınıf devrimcilerinin devrimci bir sınıf hareketi yaratma iradesi bir yandan gözaltı-tutuklama terörü ile engellenmeye çalışılıyor, öte yandan "terör" demagojisi ile izole edilmek isteniyor.

İşçi sınıfının başına çöreklenmiş olan icazetçi-uzlaşmacı sendikal anlayış ve Türk Metal türünden çeteler bu alçakça saldırılara ve manipülasyonlara çanak tutuyor. İşçi sınıfı içerisinde bu gerici saldırganlığın karşılık bulmasına hizmet ediyor. Buradan bir kez daha belirtmekte fayda var, sınıf devrimcilerinin bu türden saldırılara vereceği yanıt açıktır; onların korkularını büyütme.

SAFLARI SIKLAŞTIRALIM

Sermayenin ve onun sadık uşaklarının tüm bu saldırganlığı nedensiz değil. Zira fabrikalar adeta kaynıyor. Ağır çalışma koşulları, düşük ücretler, hak gaspları ve sosyal yıkım saldırıları altında bunalan işçi sınıfı kendisine çıkış yolu arıyor. Hem de sadece metal sektöründe değil, bütün üretim birimlerinde işçi sınıfını tetikleyen, harekete geçiren sorunlar ve nesnel dinamikler yerli yerinde duruyor.

Bugün için metal hareketinin kalesini hedef alan saldırganlık burjuvaziye geçici zaferler yaşatabilir. Ya da hareket bugün için görece dizginlenebilir. Ama bir yere kadar!

Çünkü, emek ile sermaye arasındaki çelişki her geçen gün derinleşiyor ve alanı genişliyor. Deyim yerindeyse burjuvaziye kapıda yeni Renault'lar bekliyor. Bu nedenle gün Renault işçileri başta olmak üzere; harekete geçen sınıf bölükleri ile eylemler dayanışmayı büyütme, saldırıları geri püskürtme ve burjuvazinin korkularını gerçek kılma günüdür. Gün safları çok daha sıklaştırma, gittikçe çetinleşen sınıf mücadelelerine hazırlanma ve devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için bir adım daha öne çıkma günüdür.

Bugün için metal hareketinin kalesini hedef alan saldırganlık burjuvaziye geçici zaferler yaşatabilir. Ya da hareket bugün için görece dizginlenebilir. Ama bir yere kadar!

Çünkü, emek ile sermaye arasındaki çelişki her geçen gün derinleşiyor ve alanı genişliyor. Deyim yerindeyse burjuvaziye kapıda yeni Renault'lar bekliyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/09 * 4 Mart 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Savaşa, sosyal yıkıma ve gericiliğe bütçe!

2016 yılı bütçesinde devletin savaş ve saldırı kurumlarına kaynak aktarılırken işçi ve emekçilere sunulması gereken sağlık, eğitim hizmetleri vb. alanlara sınırlı bütçe ayrılıyor. İşçi ve emekçilerden alınan vergilerin önemli bir payını oluşturduğu bütçe, savaşa, saldırganlığa ve gericiliğe aktarılıyor.

MİT'in, 2016 bütçesinde payını yüzde 36 arttırmış olması bile çok şey anlatıyor. 1.6 milyar lira olması planlanan MİT bütçesi, Başbakanlık, TBMM, Afet Yönetim Başkanlığı, Enerji Bakanlığı ile Kalkınma Bakanlığı bütçelerini geçti. MİT bütçesinde son 10 yılda artış yüzde 419'u buldu.

Yine Jandarma Genel Komutanlığı'nın bütçesi yüzde 15.7 yükseltilerek 6 milyar 985 milyon 776 bin liradan, 8 milyar 84 milyon 47 bin liraya çıkarıldı. Milli Savunma Bakanlığı'nın bütçesi yüzde 7 arttırılarak 26 milyar 117 milyon 530 bin liraya yükseltilirken, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne ayrılan bütçe de yüzde 6.4 artışla 20 milyar lirayı geçti. Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği bütçesi de yüzde 5 artışla 25 milyon 702 bin liraya çıktı. İçişleri Bakanlığı bütçesi ise 4.5 milyar lirayı aşarken, Adalet Bakanlığı bütçesi yüzde 15.3 artışla 9 milyar 406 milyon 619 bin liraya çıkarıldı. Ayrıca içte ve dışta harabeye çevrilen, yakılan, yıkılan kentlerin

bedelini insanlar zaten hayatlarıyla ödüyor. Bir de bu durumun yarattığı göçler var. Göç İdaresi'nin bütçesi de bu nedenle yüzde 31.8 arttırılarak 205 milyon 614 bin liradan 271 milyon 20 bin liraya yükseltildi. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı bütçesi ise 1 milyar 554 milyon 725 bin liradan 926 milyon 671 bin liraya indirildi. Ne de olsa bu alan sermayenin tala-

nına bırakılmış durumda. Türkiye'nin en büyük gider kalemine sahip kurumlarından Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütçesi ise 6 milyar 223 milyon 63 bin liradan 6 milyar 482 milyon 979 bin liraya yükseltildi. Bu bütçe 7 bakanlığın bütçesinden daha fazla.

Özetle, geçtiğimiz sekiz yılda %45 arttırılan savaş harcamaları %20 daha

arttırılıyor. Bir diğer önemli taraf ise Başbakanlığın ve sarayın tasarrufunda olan, kime niçin ödendiği 'devlet sırrı' olan, örtülü ödeneğin de arttırılması. 2015 yılı bütçesindeki artışa rağmen kendilerine ayrılan örtülü ödenek miktarlarının çok üzerinde harcama yapan her iki odaktan Başbakanlık için 2016'da 1 milyar 295 milyon lira, Cumhurbaşkanlığı içinse 434 milyon TL ayrılıyor.

İşçi ve emekçileri kıdem tazminatı hakkının gaspı, kiralık işçi büroları ve diğer sosyal yıkım saldırıları beklerken, Çalışma Bakanlığı bütçesinin 30,6 milyar TL'den 28 milyar 431 milyon TL'ye düşürülmesi dikkat çekiyor. Eğitime ve sağlığa ayrıldığı söylenen pay ise bir göz boyamadan ibaret ve gerçeği yansıtmıyor. Çünkü eğitim bütçesinin yüzde 80'i personel harcamalarına giderken eğitimde ve sağlıkta emekçilerin cebinden yaptığı harcamalar her geçen yıl artıyor.

İşçi ve emekçilere "yol, su, elektrik" olarak değil, daha fazla TOMA, daha fazla ölüm, katliam ve sefalet olarak dönecek olan devlet bütçesi yine de gizli saklı hazırlanıyor. Zira göstermelik de olsa 'halk adına' bütçeyi denetlemekle görevli Sayıştay bile devre dışı bırakılıyor. Tüm bunlar 2016 yılının nasıl geçeceğini fazlasıyla gösteriyor.

Devletin tepesinden savaş suçları ikrarı

Beş yıldan beri Suriye'ye karşı savaşan barbar cihatçı çetelere sınırsız destek veren AKP iktidarı, yayılmacı emellerine alet ettiği bu tetikçileri kurtarmak için adeta çırpınıyor. Suriye'de ilan edilen ateşkesin IŞİD'le El Nusra'yı kapsamamasından rahatsız olan AKP şefleri, Suriye'de işledikleri savaş suçlarını ikrar etmeye başladılar.

Türkiye'nin IŞİD, El Nusra ve türevlerinin oluşturulmasında oynadığı rol kimse için bir sır olmamasına rağmen, dinci-gericiliğin şefleri bu gerçeği inkar ediyorlardı. Son günlerde Tayyip Erdoğan, Ahmet Davutoğlu gibi önde gelen şefler tarafından yapılan açıklamalarda, Suriye halklarına karşı işledikleri savaş suçlarının pervasızca itiraf edildiğine tanıklıkmaktayız.

ATEŞKESİN KABULÜ İÇİN ŞARTLAR

Rusya ile ABD tarafından ilan edilen, Suriye yönetimi tarafından da kabul gören ateşkes, Türk devleti-El Suud

koalisyonunu diken üstünde bıraktı. Bu girişimi sabote etmek için harekete geçen bu gerici koalisyon, ateşkesin kabulü için dört şart öne sürdü. Ateşkes için şart koşan AKP iktidarı-El Suud ikilisi, bu tutumlarıyla cihatçıların kendilerinden sorulduğunu dünyaya ilan etmiş oldular. Bu kirli/kanlı suç ortaklığı biliniyordu, sıkıştıkları için doğrudan itiraf etmiş oldular.

"BİZ OLMAZSAK REJİM TÜM ÜLKEYİ KONTROL ALTINA ALIRDI"

Katar emirinin savaş borazanı niyeti-ne kullandığı El Cezire kanalına konuşan saray kuklası Ahmet Davutoğlu, "Suriye'ye neden saldırmıyorsunuz?" sorusuna maruz kalınca, baklayı ağzından çıkardı.

"Biz olmazsak, Esad rejimi tüm ülkeyi kontrol altına alırdı... Şimdi bize bu soruyu soranlar dönüp kendilerine bakmalı, hangi Arap ülkesi Türkiye'den daha fazlasını yaptı?" ifadeleriyle soruya tep-

kisini dile getiren AKP şefi, IŞİD, El Nusra gibi cihatçılarla suç ortaklığı konusunda Türk devletiyle kimsenin yarışamayacağıni fütursuzca ilan ediyor.

"ATEŞKES BİZİ BAĞLAMAZ"

Ne histerik açıklamalar ne kof meydan okumalar işe yaradı. El Nusra'yı koruma çırpınışlarına itibar eden olmadı ve Türk devletinin tetikçilerinden El Nusra ateşkes kapsamı dışında kaldı. Ankara'daki IŞİD zihniyetlileri daha da rahatsız eden gelişme ise, "Türkiye cihatçı teröristlere verdiği desteği durdurmalıdır" açıklamalarının dünya mediasında da yer bulmaya başlaması.

Yeni Osmanlı hayalleri kuran AKP şeflerinin, tüm çırpınmalarına rağmen ciddiye bile alınmamaları, histerik hallerini daha da belirginleştirdi. "Ateşkes bizi bağlamıyor" diye açıklama yapan Ahmet Davutoğlu, tek kozlarının savaş kundakçılığı olduğunu daha ikrar etmiş oldu.

"EL NUSRA'YA NİYE KÖTÜ DİYORSUNUZ?"

Kukla başbakanın itirafları, kaçak sarayın tiranı tarafından yapılan açıklamayla adeta gölgede kaldı. Kürt halkına düşmanlık saraydaki tiranın kimyasını öylesine bozmuştu ki, PYD'yi kötülemek için El Nusra gibi vahşi canavarlardan müteşekkil bir çeteyi savunmak durumunda kaldı.

El Kaide'nin Suriye kolu El Nusra, Rusya'nın ısrarıyla batılı emperyalistler tarafından da terör örgütleri listesine alındı. Bu karardan rahatsız olduğunu her fırsatta dile getiren AKP şeflerine göre kafa kesen, karın deşen, kalp yiyen, cihat nikahı adı altında kız çocuklarına tecavüz eden, kadınları köleleştiren, etnik temelli katliam yapan El Nusra "kötü değil."

Saray tiranının fütursuz El Nusra savunusu, AKP zihniyeti ile cihatçı barbarizmin "sevinçte/tasada ortak" olduğunun dolaysız itirafıdır. Bölge halklarının geleceği bu zihniyetle de onu koruyan emperyalist/siyonist güçlerle de devrimci temelde hesaplaşmaya bağlıdır.

Sur'da yeni bir katliam hazırlığı

Türk sermaye devletinin "sokağa çıkma yasakları" ve kanlı icraatları devam ediyor. Sermaye devleti şimdi de Diyarbakır/Sur'u abluka altına almış bulunuyor. Sur'daki "sokağa çıkma yasağı" üçüncü ayını doldurdu. Geline aşamada ise Sur'da yüzlerce kişi, günlerdir abluka altında yaşam mücadelesi veriyor.

İlçedeki kanlı saldırılar her geçen gün daha da yoğunlaştırılıyor. Katliamcı devlet, elindeki tüm silahları hiçbir kural tanımaksızın kullanmaya devam ediyor. Abluka gitgide daraltılıyor. Tank ve top ateşleri aralıksız biçimde abluhanın daraltıldığı mahalleyi ve hedef binaları dövmeye devam ediyor. Var olanlar yeterli görülmemiş olacak ki, son günlerde çevre kentlerden buraya takviye zırhlı birlikler sevk ediliyor. Cizre'den farklı olarak kuralsız savaşa şimdi helikopterler ve hava saldırıları da eklenmiş durumda.

Dümeninde dinci-gerici AKP iktidarının olduğu sermaye devletinin ve emrindeki katliam güçlerinin gözü o denli kararmıştır ki, binalardan çıkış yapanlara anında ateş açıyorlar. Yaralanan bu insanlara yardım etmek isteyenlere anında müdahale ediyor, gözaltına alınıp tutuklanıyorlar. Yıkılan binalara hiç kimse yanaştırılmıyor. Bu bir yana, ilçeye giriş çıkışlar dahi yasak. Çevrede yürüyenlere izin verilmiyor, kuşatmaya son verilmesi için yapılan gösterilere vahşice saldırılıyor.

Türk sermaye devleti, geçtiğimiz günlerde başta yaralı olmak üzere bir binanın bodrum katında mahsur kalanların dışarı çıkmaları için bir "insan koridoru"

açtığını iddia etmişti. Daha kısa süre önce Cizre'de de benzeri bir mizansene başvurulmuştu. Cudi Mahallesi'nde çöken bir binanın bodrum katında mahsur kalan yaralıların alınması için sözde ambulansların gönderilmesine izin verildiği söylenmiş, ne var ki bunun kallesçe düzenlenmiş bir tuzak olduğu, sokağa girmeye çalışanlara açılan ateşle açığa çıkmıştı. Cizre'den yaşananları bilen direnişçiler bu kez başvuru aldatmacayı boşa çıkardılar. Devlete ve onun katliamcı güçlerine güvenmediklerini, ancak HDP ve halktan oluşacak bir heyete güvenebileceklerini ve ancak bu koşul yerine getirilirse binadan çıkabileceklerini belirtmişlerdi. Sermaye devleti bunu anında ve tereddütsüz biçimde reddetti. Bugüne kadarki tecrübelerle, en son olarak

da Cizre deneyimi ile sabittir ki, Türk sermaye devleti sadece katliamcı değil, aynı zamanda ikiyüzlü ve kalles bir devlettir. Sermaye devletinin Sur'daki "insan koridoru" yalanı bunun yeni bir kanıtı oldu.

Fakat sorun bundan da ötedir. Nereden bakılırsa bakılsın tüm emareler, Kürt halkına düşmanlıkta sınır tanımayan sermaye devletinin Sur'da sergilediği vahşetin seyri bile tek başına onun yeni bir katliama hazırlık yaptığını göstermektedir.

Sermaye devletinin bu kanlı ve kirli savaşının temel hedefi Kürt halkının direnme azmi ve iradesini kırmak ve teslim almaktır. Bir kez daha, sermaye devleti Cizre'de olduğu gibi Sur'u da tank ve top ateşi ile yakıp yıkabilir, 5 bin yıllık bir tarihi olan bu kenti harebeye çevirebilir, bu yoksul semtin on binlerce yoksul in-

sanını göç ettirebilir ve nihayet, yeni bir katliam da yapabilir. Fakat, Kürt halkının direnme azmi ve iradesini kıramayacak ve teslim alamayacaktır. Sermaye devletinin beklentileri boşunadır. Cizre ve Silopi'deki kıyımı bir zafer tablosu olarak ilan etmeleri, gerçekte Kürt halkının her şeye rağmen ortaya koyduğu direnme ve tutunma kapasitesi karşısında içine düştükleri aczin, çaresizliğin ve zavallılığın bir göstergesidir.

Cizre direndi. Sur da direnecektir. Dinci-gerici iktidarın ve sermaye devletinin ömrü Kürt halkının teslimiyetini görmeye yetmeyecektir. Zafer er ya da geç Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ile devrimci kader birliği yapmış olan Kürt emekçilerinin olacaktır.

Katliam saldırıları sürüyor

Türk sermaye devletinin Kürdistan'daki katliam saldırıları sürüyor.

27 Şubat sabahı Diyarbakır'ın Sur ilçesine tanklarla yapılan saldırı yoğunlaştırılırken, ilçedeki binalarda mahsur kalanlar doğrudan kaldıkları binaların hedef alındığını belirterek "Halk ayaklansın artık" çağrılarını yaptılar. Mahsur kalanlardan zaman zaman haber alınmazken saldırılar sürdü.

28 Şubat günü Şırnak İdil'deki belediye binası da bombalanırken Turgut Özal Mahallesi'nde direniş sürdü.

29 Şubat günü ise Kürt kentlerinde katliamlar sürerken Hakkari Yüksekova'daki Akpınar (Sorê) Köyü de polis ve asker tarafından basıldı.

Onlarca zırhlı araçla köye gelen polis ve askerler köyedeki evlerde arama yaptı, evlerin kapı ve pencerelerini kırdı. Yaklaşık üç saat süren ev aramaları sırasında köylülere hakaret edilirken, köylüler dipçiklerle de darp edildi. Köyden ayrılırken iki gencin de kimliğine el koyulurken kimliklerin Kısıklı Jandarma Karakolu'ndan geri alınabileceği iddia edildi.

Polis ve asker, baskın ve aramaların gerekçesi olarak ise köyün yakınlarında bulunan bir köprüye bomba yerleştirilmesini gösterirken, bombanın köylülere konduğunu iddia etti.

Öte yandan 14 Aralık'tan bu yana "sokağa çıkma yasağı" bulunan ve 200'ü aşkın kişinin sermaye devleti tarafından

katledildiği Cizre'de sokağa çıkma yasağına ilişkin olarak Şırnak Valiliği tarafından açıklama yapıldı.

Valiliğin internet sitesinden yapılan açıklamada, Cizre'de sokağa çıkma yasağının 2 Mart'tan itibaren 19.30-05.00 saatleri arasında uygulanacağı bildirildi.

Ayrıca, Silopi'de uygulanan sokağa çıkma yasağının başlangıç saatinin de 18.00'den 19.30'a alındığı belirtildi.

2 Mart günü ise Sur'dan bilgi veren Remziye Tosun, saldırılarda bayıltıcı etkisi olan ve boğaz yakan gaz kullanıldığını belirtti. Tosun, gazın muz ve elma kokusunu andırıldığını belirterek gazın içeri girmemesi için kapı ve pencereleri

battaniyelerle kapatmaya çalıştıklarını söyledi. Tosun, olası bir katliam durumunda çocuklarının isimlerini kollarına yazdıklarını da ekledi.

Aynı gün, abluka altında olan Şırnak'ın İdil ilçesinin çevresi, F-16 savaş uçakları tarafından bombalandı. Bombardımanın Hedil (Kayı) ve İvan köyleri kırsalında gerçekleştiği belirtilirken, savaş uçaklarının hareketliliği de devam ediyor.

Öte yandan Mardin'in Dargeçit ilçesi Kılavuz (Xelila) ve Baysun (Dinar) köylerinin çevresindeki dağlık alanların da savaş uçakları tarafından bombalandığı gelen bilgiler arasında.

Yine saldırıların sürdüğü Cizre'nin Cudi Mahallesi'nde bir evdeki sandığın içinde katledilmiş halde bulunan cenazenin Sahip Edin'e ait olduğu öğrenildi.

Katillere yasal koruma!

Sermaye devleti tüm hazırlıklarını savaş konseptine göre yapıyor. Bunun son örneği Milli Savunma Bakanlığı'nın TSK'da görevli kolluk güçlerinin yargılanması ile ilgili yaptığı yeni düzenlemede görüldü. Hazırlanan yeni değişiklik için Adalet Bakanlığı'na taslak sunuldu. Buna göre "Terörle mücadelede görevli tüm TSK mensupları izne bağlı olarak yargılanabilecekler." Yani bu gibi uygulamalarda dava açmak isteyen savcılık Milli Savunma Bakanlığı'ndan soruşturma izni istemek zorunda olacak. Eğer bakanlık izin verirse bir de Başbakan'ın onayıyla ancak "yargılama" süreci başlayabilecek. Eğer bu kurumlar suçlamanın haksız olduğunu iddia ederek onay vermezse yargılama engellenebilecek. Yani sözde "bağımsız" olan yargının önüne Milli Savunma Bakanlığı'nın ve Başbakan'ın onay zorunluluğu getiriliyor. Böylelikle kirli savaş yöntemlerinin sorunsuz uygulanmasının önü açılacak. Zaten şimdiye kadar olan operasyonlarda, katliamlarda

fiilen olan bu duruma "yasal" kılıf da bulunmuş oluyor.

Devletin bundan sonraki savaş politikaları çerçevesinde asker için bir korunma anlamına gelen bu uygulama, işçi sınıfı ve emekçi halkları nelerin beklediğine dair önemli bir işarettir. Önü alınamaz barbarlıkların sonrasında olası yargılama süreçleri baştan bloke edilmiş olmaktadır. Örneğin Sur'da, Silopi'de, İdil'de olduğu gibi yaşanan insanlık dışı uygulamalara ileride gelebilecek yargılamanın önü kesilmiş olacak. Bu aslında sadece askeri korumak değil, kendilerini de korumak adıdır. Zira askerin, polisin ve bilimem tetikçilerinin yaptığı işkencelerin, katliamların üst düzey sorumluları olarak buna ihtiyaç duymaktalar. Zira işin en tepesine kadar giden emir-komuta zincirinden olası deşifrelerin önü baştan alınmak isteniyor. MiT ve Hakan Fidan örneği hatırlanırsa, yine benzer bir "yasal düzenleme" kurnazlığı ile sorunların önden çözülmek istendiği anlaşılacaktır.

Türk sermaye devletinin kirli savaşları içeride ve dışarıda sürerken, buna göre hazırlık yapması şaşkıncı değildir. Devletin gizli odalarında masaya yatırılan kirli savaş planlarının sorunsuz uygulanmasını istiyorlar. Olası toplumsal muhalefetin gelişmesi ve basıncı ile önlerine çıkabilecek yargılama süreçlerine şimdiden hazırlık yapıyorlar. Onları buna itense suç dosyalarının kabarıklığıdır.

Bu örnek, esasında bu düzende yasaların ne amaçla yapıldığının da açık bir örneğidir. Yasalar, kurulu düzenlerini korumaya hizmet etmektedir. İşçi ve emekçilerin gelişen muhalefetleri sonucu belki yasalar değiştirilebilmekte ya da kısmen emekçiler lehine düzenlenebilmektedir. Ancak gerçek ve kalıcı olarak haklardan, adaletten bahsetmek için, kurulu düzenin toptan değişmesi gerekmektedir. Görüldüğü üzere hukuksal alana sıkışmış bir mücadelenin sınırları giderek daralmaktadır.

Gözaltı ve tutuklama terörü sürüyor

Kocaeli'de ev baskınlarında gözaltına alınan ve 26 Şubat günü öğle saatlerinde Gebze Adliyesi'ne getirilerek savcılığa çıkarılanlar için akşam saatlerinde mahkeme süreçleri sonuçlandı.

9 kişi savcılık ifadelerinin ardından serbest bırakılırken 3 kişi için adli kontrol şartı getirilmişti. Mahkemede HDP Darıca İl Başkanı Hikmet Koçak ve Mehmet Ali Alçinkaya'nın da aralarında olduğu 9 kişi tutuklandı. Geri kalan 4 kişi ise elekt-

ronik kelepçeyle 90 günlük ev hapsi kararı ile serbest bırakıldı.

Adliye önünde bekleyen kitleye polis sürekli tacizkar davranışlarda bulundu. Akşam saatlerinde adliyeden çıkan gözaltılıları karşılayan kitleye polis kalkanlarla saldırdı. Polis saldırısında bir kişi kriz geçirerek yere yığılırken polis bu esnada da dağılmamaları halinde kitleye saldıracağı tehdidinde bulundu.

1 Mart sabahı ise İstanbul'da Dev-

rimci Parti'ye yönelik polis operasyonu düzenlendi. Parti üyelerinin evleri ile İstanbul İl Örgütü'ne baskın yapıldı.

Gazi Mahallesi, İkitelli ve farklı adreslerde yapılan ev baskınlarının yanı sıra Kadıköy'deki İstanbul İl Örgütü binası ile Sultangazi İlçe Örgütü de polis tarafından basıldı.

Baskınlar neticesinde gözaltına alınan 10 kişi İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

Polis cenaze törenine silahla saldırdı

Sermaye devletinin Cizre'de gerçekleştirdiği vahşi katliamda yaşamını yitiren Ali Fırat Kalkan için 26 Şubat günü Van'da cenaze töreni düzenlendi.

Otopsi işlemlerinin tamamlanmasının ardından sabah saatlerinde Van'a getirilen Kalkan'ın cenazesi, kent girişinde binlerce kişi tarafından "Şehit namirin!" sloganıyla karşılandı. Kalkan'ın cenazesi burada araçlarla oluşturulan konvoy eşliğinde Süphan Mahallesi'ndeki Mühacir Camii'ne getirildi.

Cenazenin camiye getirilmesinin ardından, tören için toplanan ve aralarında yaşlı ve kadınların bulunduğu binlerce kişiye polis gaz bombaları ve gerçek mermiyle saldırdı. Gazdan etkilenen çok sayıda kişi çevredeki evlere sığındı.

Evlere hedef gözeterek ses bombası atan polis mahalleyi ablukaya aldı. Polis saldırısı nedeniyle Kalkan'ın cenazesi defnedilemedi.

Cizre'de okullar karakol oluyor

Cizre'de okullar polis karakoluna dönüştürülecek.

Yüzlerce kişinin sermaye devletinin katliam timleri tarafından katledildiği Cizre'de okullar karakola dönüştürülerek bu katliam timlerine verilecek. Nur Mahallesi'nde Atatürk Anadolu Lisesi, Cudi Mahallesi'nde Endüstri Meslek Lisesi ile, bu lise çevresindeki müstemilat, Sur Mahallesi'nde İsmail Ebuliz Ortaokulu karakola dönüştürülecek.

Cudi Mahallesi'nin üst kısımlarında bulunan El Cezeri Ortaokulu'nun yanında inşa edilen yeni binanın da bu amaçla kullanımı planlandı. Okulların yanı sıra bazı kamu binaları da karakol olarak düzenlenecek.

Bu kapsamda Alibey Mahallesi'ndeki Trafik Tescil Şubesi, İdil Caddesi üzerindeki eski Karayolları Şubesi de karakol olacak.

İşçi sınıfı, meşruluğuna yaslanarak kazanacaktır!

İnsanlar arasında eşitsizlik ortaya çıktığı andan itibaren buna karşı mücadele de kendini var etmiştir. Eşitsizliği yaratanlar, eşitsizliğe maruz kalanlara karşı amansız bir saldırı sürecini de devreye sokmuş, kendi ayrıcalıklarını toplumun genelinin ihtiyacı gibi göstermeye gayret etmiştir. Çoğu zaman iktidarı elinde bulundurmanın avantajlarıyla yarattıkları bilinç bulanıklığı egemenlerin en büyük kozu olmuştur. Kimi zaman ise baskı ve zor aygıtları devreye girmiştir. Bunda dönem dönem başarı kazansalar da, eşitsizliğin yarattığı sorunlar ve çelişkiler her daim ezilenlerin mücadele arayışını beraberinde getirmiştir. Eşitsizlik temelinde ortaya çıkan çelişkilerin tetiklediği mücadele, tarihin kendisini de oluşturmuştur. Bugünkü modern toplumda temel çelişki ve çatışma emekle-sermaye arasında yaşanmakta, iktidarı elinde bulunduran burjuvalara karşı işçi sınıfı eşitsizliğin yarattığı sorunlara karşı mücadele etmektedir.

Bugün emekle-sermaye arasındaki çatışmanın şiddetlendiği bir süreci yaşıyoruz. İşçi sınıfının örgütlenme ve hak talebi artıyor, bunun karşısında sermaye sınıfının saldırıları yoğunlaşıyor. Ekonomik ve sosyal saldırılara karşı biriken mücadele potansiyeli, kendini bir dizi fabrikada dışa vuruyor. Örgütlenme çabası güçleniyor. Patronlar ise eylemleri yasadışı ilan ediyor, örgütlenme isteğini işten atmalarla karşılıyor, hak aramayı "terör eylemleri", hak arayışı ise "terörist" demagojisi ile yıldırılmaya çalışıyor. Yetmediğinde polis ordularıyla devreye giriyor. Üzerine bastığı gayrimeşru zemini korumak için, işçilerin meşru taleplerini yok sayıyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri baskı ve denetim altında tutmak için var olan burjuva yasalar dahi, içinden geçilen süreçte burjuvaziye dar geliyor. Sermaye sınıfı hayata geçirdiği fiili saldırılarla kuralızsızlığı kural haline getirmeye çalışıyor. İşçilerin mücadelesini yasal cendere içinde boğmak için ise yasaları işaret ediyor, uyulmasını bekliyor. Kuralızsızlığa karşı işçi sınıfı bir dizi fabrikada fiili-meşru mücadele süreci örgütleniyor, hak kazanmak için başka bir

yol olmadığını öz deneyimi ile gösteriyor. Mücadele içinde bilinç karmaşasını aşıyor, dostunu düşmanını netleştiriyor.

Sınıflar mücadelesinde başarı, mücadele hedefine ve bu hedef doğrultusunda açığa çıkan araçların haklılığına duyulan

güven temelinde inşa edilebilir. Bu ise yaşamın gerçekleriyle kurulan bilinçli bağın güçlülüğüne bağlıdır. Sınıflar arasında yürütülen mücadele, tarihsel gelişimi içinde uğradığı duraklarda bir dizi deneyim ortaya çıkartmış ve gelecek açısından yol gösterici bir misyon oynamıştır. Geçmişin deneyim ve birikimi üzerinden tarih bu-

gün yeni olanı kaydetmeye devam ediyor.

Her geçen gün artan yoksuluk ve sefalet koşullarına karşı birçok fabrikada ek zam talepleri yükselmeye devam ediyor. Metal fabrikalarında başlayan hareketlilik farklı sektörlerdeki işçileri de kapsayarak, ülkenin değişik noktalarına sıçrayarak ilerliyor. Sosyal haklara dönük talepler üzerinden gelişen hareketle, derinleştirilmeye çalışılan kölece çalışma

uygulamalarına karşı tepkiler kesiyor, işçilerin yan yana gelme, örgütlenme çabası güçleniyor.

Hak talepleri ve örgütlenme çabası ise patronlar tarafından yok sayılıyor, işten atma saldırılarıyla karşılanıyor. İşçi sınıfı ise bir dizi fabrikada şu sıralar sıkça örneklerine rastladığımız iş durdurma eylemleriyle karşılık veriyor, taleplerine ve örgütlülüğüne sahip çıkmaya çalışıyor.

İşçi sınıfının hak talebi meşrudur. Meşruluğun nedeni, işçi sınıfının ürettiği zenginliklere el koyarak yaşamına devam eden patronlara karşı, işçi sınıfının kendisine ait olanı istemesidir. Bu meşru taleplerin karşısına bin bir türlü gerici yaklaşımla çıkanlara karşı, işçilerin yine meşru taleplerini, meşru mücadele araçlarıyla bütünlemesi de kazanım için kaçınılmazdır. Sermayedarlar, üretimden gelen gücü kullanmadan, bu konuda ortaya bir irade koymadan, işçi sınıfının kendisinin olanı almasına fırsat vermiyor. Kuşatmanın içinden çıkmasını engelliyor, sermaye devletinin tüm kurumlarıyla karşısına dikiliyor.

Metal hareketliliğinin kalbi olarak öne çıkan Renault işçilerinin geçtiğimiz günlerde yaşadığı deneyim bunu bir kez daha kanıtıyor. Haklı ve meşru bir zeminde yükselen ek zam talebi ve bunun gerçekleşmesi için girişilen eylemli süreç; patronu, MESS'i, Türk Metal'i, devleti, hükümeti oldukça rahatsız etmiş,

farklı fabrikaları tetikleme riski karşısında işçiler baskı ile yıldırılmaya çalışılmıştı. Renault işçisinin her fırsatta mücadele kararlılığını göstermesi, gelinen aşamada gerici propagandalar eşliğinde saldırıya dönüşmüş bulunuyor. Teknik arıza var bahanesiyle vardiyaları iptal eden Renault yönetimi, fabrikayı boşalttıktan sonra işten atma saldırısını devreye sokmuş durumda. Bu saldırıyı aynı zamanda işçilerin birliğini bölmeye dönük hamleler tamamlıyor. İşçilerin kararlılığından korkanlar, fabrikayı boşaltmadan işçileri işten atmaya cesaret edemiyor, fabrikaya yürümek isteyen işçilerin karşısına polis ordusuyla çıkıyor, talepler polis saldırısıyla ezilmeye çalışılıyor. Öncü işçiler göaltına alınarak tutuklama tehdidi ile yıldırılmaya çalışılıyor. Yine hareketin politik merkezi ve öncü gücü olan MİB, gözaltı-tutuklama tehdidi ile "etkisiz hale" getirilmeye çalışılıyor.

Tüm bu saldırılar eşliğinde işçi sınıfı ve bujuvalar arasında çatışma devam ediyor. İşçi sınıfının meşru talepleri konusunda, meşru mücadele yöntemleri ile kazanmak için ortaya koyacağı iradesi süreci belirleyecektir. Renault işçilerinin patronlarda yarattığı korku nedensiz değildir. Şimdi korkularını gerçeğe çevirme, Renaultları çoğaltma, haklı ve meşru taleplerimizin gücüyle kaybettiklerimizi geri alma zamanıdır.

Sınıf devrimcileri fiili-meşru mücadeleye çağırdı

Sınıf devrimcileri kıdem tazminatının gaspı, özel istihdam büroları gibi sınıfa yönelik saldırılara karşı etkinlik ve faaliyetlerle mücadele çağrısını sürdürüyor.

MAMAK'TA PANEL

Mamak İşçi Kültür Evi, sermaye sınıfının güncel saldırısı olan kıdem tazminatı fonu uygulaması ile ilgili 27 Şubat'ta panel gerçekleştirdi. Afiş, el ilanı ve ev ziyaretleri ile ön çalışması yapılan etkinliğe panelist olarak ÇHD Üyesi Avukat Evin Konu ile Tez Koop-İş Genel Örgütlenme Uzmanı Ömür Özbey katıldı.

Etkinlik İşçi Kültür Evi temsilcisinin açılış konuşmasının ardından Evin Konu'un sunumu ile başladı. Konuk, sermayenin, işçi sınıfına dönük saldırılarında önüne çıkan engellerden bahsetti ve kıdem tazminatının, bunun önemli bir kesimini oluşturduğunu belirtti. Bu anlamının yanı sıra yasadaki değişikliklerin ayrıntılarına da değindi.

Ardından Ömür Özbey'in sunumuna geçildi. Özbey sunumunda sık sık işçi sınıfının örgütlenme deneyimlerinden örnekler verdi. Kıdem tazminatı üzerinden de yasanın işçileri kandırarak cümlelerle hazırlandığını belirtti. Özbey, saldırılara karşı eylemli bir mücadele hattı önererek sokakları doldurabilmek gerektiğini vurguladı.

İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada ise emperyalist kapitalizmin çok yönlü kriz içinde olduğu vurgulanarak bunun yansıması olan saldırılara işçi sınıfının kendi sınıf penceresinden bakması gerektiği ve meselelere iktisadi saldırılar sınırlarında değil iktidar perspektifi ile

yaklaşılması gerektiği belirtildi.

Panel tartışma bölümünün ardından sona erdi.

SİB MÜCADELE ÇAĞRISINI BÜYÜTÜYOR!

Sincan İşçi Birliği (SİB) meclis toplantısında aldığı kararlar doğrultusunda kıdem tazminatına yönelik saldırıları teşhir eden çalışmalarını sürdürüyor. İşçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandıkları güzergahlara konuya ilişkin yazılımlar yapılırken Grev gazetesinin kıdem tazminatı ve özel istihdam bürolarını işleyen duvar gazetesi de işçi servis güzergahlarına yaygın bir şekilde asıldı.

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı da Arçelik, Man, Termikel, Türk Traktör işçilerinin yanı sıra Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan işçilere ulaştırıldı.

Sincan İşçi Birliği, iki haftadır yürüttüğü kıdem tazminatı çalışmasını "İşte

özgür dünya" filminin gösterimi ile sürdürdü.

ÜMRANIYE MİB'DEN İŞÇİ TOPLANTISI!

Ümraniye Metal İşçileri Birliği, son dönemde işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılara dair 28 Şubat'ta toplantı gerçekleştirdi.

Metal işçilerinin katıldığı toplantıda "Güvenceli esnek çalışma" yasa tasarısı ve kıdem tazminatının fona devredilmesi sonucu çalışma yaşamında nasıl karşılık bulacağı tartışıldı. Yasa tasarısının maddeleri tek tek açılarak, saldırı ile özel istihdam bürolarının yaygınlaşacağı ve kiralık işçiliğin tüm sektörlerde artacağı konuşuldu. Güvencesiz çalışmanın yasal güvenceye alınması ile birlikte kıdem tazminatı hakkının fiilen ortadan kalkacağı söylendi. Ardından toplantıda sermayenin saldırılarına karşı nasıl bir yol izlenmesi gerektiği üzerine sohbetler

gerçekleştirildi. Son süreçte ek zamlar üzerine yaşanan eylemlilikler, işgaller ve iş durdurular değerlendirildi. Sınıfın içerisinde fiili-meşru mücadele yöntemlerinin yaygınlaşmasına dikkat çekildi. Son olarak ek zam talebiyle 6 Mart'ta yapılacak eylemler tartışıldı ve bölgede yapılabilecekler üzerine somut planlamalar gerçekleştirildi. Ümraniye MİB Meclisi'nin oluşturulması üzerine karar alınarak toplantı bitirildi.

METAL İŞÇİLERİ BÜLTENİ FABRİKALARA ULAŞTIRILYOR

Metal İşçileri Birliği, mücadeleyi Tuzla Serbest Bölge'de bulunan metal fabrikalarına taşımaya devam ediyor. 6 Mart'ta ek ücret zamları için gerçekleştirilecek işçi buluşmasının çağrısı bölgedeki fabrikalara taşındı. Dağıtım esnasında birçok işçi ile sınıfa yönelik saldırılara ilişkin sohbet edildi.

MİB Ege Meclisi toplandı

MİB Ege Meclisi toplantısında 6 Mart'ta örgütlenecek eylem üzerine tartışıldı.

Metal işçilerinin bir haftadır çalışmalarını sürdürdüğü MİB Ege Meclisi toplantısı 28 Şubat'ta gerçekleştirildi. Meclis toplantısının gündeminde ilk olarak Bursa ve Kocaeli'deki metal işçilerinin 6 Mart'ta yapacakları eylemler vardı. Asgari ücret zamları, kıdem hakkının gaspı ve kiralık işçi büroları başta olmak üzere sermayenin topyekûn saldırılarına topyekûn karşılık verebilmek amacıyla metal işçileri de çağrılarını tüm sektörlerde çalışan işçilere yaptı.

Metal işçilerinin çağrısına petrokimya, tekstil ve belediye işkollarından da yanıt geldi. Ancak en anlamlı yanıt Söke'de ücret alacakları için üretimi durduran Elit Madencilik işçileri verdi.

Meclis ilk olarak MİB adına yapılan açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, 6 Mart eyleminin önemine vurgu yapıldı. Bursa ve Kocaeli'de yapılacak eylemlerin önemine değinildi ve Ege'de neler yapılacağını tartışmak için söz işçilere bırakıldı. Söz alan petrokimya, tekstil ve belediye işçileri metal işçilerinin 6 Mart çağrısını anlamlı bulduklarını ifade ettiler, çalıştıkları fabrikalarda ve sanayi

bölgelerinde çalışmasını yürüteceklerini beyan ettiler. Elit Madencilik işçileri de meclis toplantısına gelmeden önce Söke'de arkadaşları ile birlikte toplantı yaptıklarını ve 6 Mart eylemini değerlendirdiklerini belirtti. Madenciler, 6 Mart'ta Ege buluşması için İzmir'de olacaklarını ve bunun için çalışma yürüterek aileleriyle birlikte alanlarda yerlerini alacaklarını dile getirdiler.

Meclise Manisa, Gazemir, Çiğli AOSB ve Aliğa'dan metal ve petrokimya işçileri, Kocaeli ve Gürmak direnişçileri, Torbalı ve Buca BEGOS'tan tekstil işçileri, belediye işçileri katılarak söz aldılar.

Meclis toplantısında alınan kararlar şöyle:

* 6 Mart günü saat 13.00'te Karşıyaka İzban'da eylem yapılacak.

* 6 Mart eylem komitesi oluşturuldu ve bu komiteyle demokratik kitle örgütlerine çağrı yapılacak.

* 6 Mart için tüm çalışma alanlarında etkin bir faaliyet yürütülecek; bunun için afiş, bildiri ve bir dizi araçla fabrikalara seslenilecek.

* Elit Madencilik işçilerinin İzmir'e gelişini sağlamak için fon oluşturulacak ve Söke'de 6 Mart'tan sonra maden işçileri ile dayanışma için bir eylem örgütlenecek.

* Meclis toplantısında, son olarak değişik sektörlerden işçilerden fabrikalar ve sektörler arası bir kurulun oluşabilmesi için Ege İşçi Birliği kuruldu.

DİSK'ten saldırılara karşı eylemler

DİSK kıdem tazminatının gaspına ve kiralık işçiliğe karşı eylemler gerçekleştirdi.

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 25 Şubat'ta Bursa Kent Meydanı'nda toplanarak Çalışma Bakanlığı İş Teftiş Kurulu'nun bulunduğu Fomara'ya yürüdü.

İş Teftiş Kurulu binası önünde ise Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu konuşma yaptı. Serdaroğlu, meclisten geçirilmek istenen yasaya karşı mücadele edeceklerini dile getirdi. Cornaliga'daki örgütlenme saldırısına değinirken, örgütlenmenin önündeki engellerden bahsetti. Daha sonra da Renault işçilerine yapılan baskıları anlatan ve mücadele edeceklerini belirten Serdaroğlu, konuşmasının devamında kıdem tazminatına karşı sendikaların alacağı genel grev çağrısına uyacaklarını belirtti.

İzmir'de de DİSK Ege Bölge Temsilciliği'nin çağrısıyla 26 Şubat'ta Kemeraltı girişinde eylem gerçekleştirildi. Eylemde

konuşan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı, mecliste görüşülen yasa tasarısının esnek ve kayıt dışı çalışmayı yaygınlaştıracaklarını söyledi. İşçi sınıfına kölelik dayatıldığını belirten Sarı, yasanın kıdem tazminatını fiili olarak yok edeceğini vurguladı. Sarı, son olarak ortak mücadele çağrısıyla açıklamayı sonlandırdı. Eylem BDSP de destek verdi.

İstanbul'da ise 26 Şubat'ta Kadıköy Altyol'da gerçekleştirilen eylemde açıklamayı DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu yaptı. Emegiyle geçinen milyonlarca insanın köle haline getirilmek istendiğine dikkat çeken Çerkezoğlu, itirazların dikkate alınmadığını ve Üçlü Danışma Kurulu'nda mutabakat olmamasına karşın yasanın meclise gönderildiğini ifade etti. Saldırının kapsamını anlatan Çerkezoğlu, "Bu koşullar altında geleceğimize, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkmak için mücadele etmek; ahlaki, sınıfsal ve siyasal bir görevdir" dedi.

DİSK Kayseri Temsilciliği de 26 Şubat'ta basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamayı okuyan DİSK İl Temsilcisi Cumali Sağlam mecliste olan düzenlemeyi teşhir ederek itirazlarının dikkate alınmadığını belirtti ve mücadelenin önemine dikkat çekti.

Gebze'de ise Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 26 Şubat'ta sendika önünde toplanarak Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü.

Cumhuriyet Meydanı'na geldiğinde Adnan Serdaroğlu konuşma gerçekleştirdi. AKP ve patronların yaptığı saldırıları dile getiren Serdaroğlu, kıdem tazminatının fona devredilerek gasp edilmesine karşı mücadele edeceklerini söyledi. Yanı sıra kadın işçilerin kötü şartlarda çalışma koşullarından söz ederek 'Yarı Zamanlı Çalışma' yasa tasarısına değindi.

Eyleme Petrol-İş, Eğitim Sen, Metal İşçileri Birliği, BDSP, Emek Partisi, ÜİDER de katılarak destek verdi.

Elit Madencilik işçileri direnişi sürdürüyor

Aydın'ın Söke ilçesinde ücretlerini 5 aydır ödenmemesine karşı üretilen durdurarak direnişe geçen Elit Madencilik işçileri 27 Şubat'ta Söke Kaymakamı önünde aileleriyle birlikte eylem gerçekleştirdi.

İşçiler adına yapılan açıklamada daha önce kendilerine verilen sözlerin tutulmadığı ve son olarak şantiyede kalan gurbetçi işçilerin dışarı atıldığı belirtildi. Maaşların 10 Mart'ta yatırılacağına dair patron tarafından söz verildiğini ancak buna güvenmediklerini ve yazılı bir belgenin kendilerine verilmesini isteyen işçiler "Biz Elit madencileri olarak hakkımızı alana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Aydın/Söke emekçilerinden ve tüm yetkililerden bu konuda duyarlı davranmalarını istiyoruz" ifadeleriyle açıklamayı sonlandırdılar.

Ege Metal İşçileri Birliği de 25 Şubat'ta Elit Madencilik işçilerini ziyaret etti.

Ziyarete coşkulu anlar yaşanırken, maden işçileri kendi deneyimlerini ve eylem süreçlerini MİB'lilerle paylaştı. MİB'liler de Türkiye'de sınıf hareketinde ortaya çıkan deneyimleri işçilere aktardı.

Ford İşçi Bülteni'nin 6. sayısı çıktı

TOMİS Ford İşçi Bülteni'nin 6. sayısı çıktı. Kocaeli'deki asgari ücret zamları ve 6 Mart'ta yapılacak eylem bültenin temel gündemleri arasında yer aldı. Ayrıca bültende diğer fabrikalara da ortak mücadele çağrısı yapılırken "Şimdi birlik zamanı! Şimdi her fabrikada bir olup, yürek olup Sabri Yalım'a çıkma zamanı! Hakkımızı vermiyorlar o zaman biz de söke söke almasını bileceğiz" denildi.

Bültenin 5. sayısı işten atma saldırısı sonrası yaşanan gelişmeleri ele almış, ayrıca asgari ücret zammı konusunu işlenirken, TOMİS Genel Kurulu haberine yer vermişti.

Gebze Johnson Controls'de işçi kıyımı

Gebze'de bulunan Johnson Controls'de 26 Şubat'ta 25 işçi, patron-Türk Metal işbirliğiyle işten atıldı.

Atılan işçiler arasında Türk Metal'e muhalif olan temsilci ve Türk Metal temsilcisi de var.

Ekim ayında yapılan seçimlerde muhalif olarak aday olan temsilci 279 oy alarak birinci temsilci seçilmişti. Şube, seçilen temsilcinin atamasını yapmıyarak ikinci temsilci olması yönünde baskı yapmıştı. Ancak muhalif temsilci ikinci

temsilci olmayı kabul etmeyerek istifa etmiş, Türk Metal temsilcisi baş temsilci yapılmıştı.

Aralarında muhalif adayın da olduğu işçiler küçülme bahane edilerek işten çıkarıldı.

İşçi kıyımı karşısında açıklama yapan Metal İşçileri Birliği, Gebze'deki metal işçilerini birliği güçlendirmeye çağırıldı.

Çağrıda şu ifadeler yer verildi: "Geçtiğimiz aylarda Arçelik'te, Autoliv'de, Kale Radyatör'de, Zatel'de,

Halla'da yapılanlar şimdi de Johnson Controls'de yapılıyor.

Ya seçilen temsilciler atanmıyor ya seçim isteyenler işten atılıyor ya da seçilen temsilciler işten atılıyor.

Şimdi patronların ve Türk Metal'in istediği dağınıklığımıza son verme zamanıdır.

Şimdi birliğimizi daha da güçlendirme zamanıdır.

Ne kadar çırpınırsanız çırpının işçilerin eli yakanızdan inmeyecek."

Esas sorun patronların mülkiyeti gasp etmesidir

Esas sorun patronların fabrikalara ve içindeki üretim araçlarına sahip olmasıdır. Belki en sonda söylemem gereken şeyi başta söyledim. Durun bunu bir açıklayayım. Örneğin maaşımızın artırılmasını istiyoruz ya da fazla mesaiye kalmıyoruz. Patron ya da uşakları hemen lafı yapıyor; "Kardeşim kapı orda, beğenmiyorsan çek git." Oysa gitmek çözüm olmuyor. Çünkü her yer aynı. Her yerde patronlar terör estiriyor. Mecburen kalıyoruz.

Fakat bir birlik olursak "Biz üretiyoruz, seni zengin ediyoruz. Bir de bize saygısızlık ediyorsun. Haddini bil" diyebiliriz. Fakat bu da bir yere kadar. Sonuçta yasal olarak gerekli tazminatı ödeyip bizi işten atma hakkı var. Birlik olsak dahi bunu yapabilir patron takımı. Patronlar olduğu sürece, yani bir kişinin yüzlerce kişiyi sömürdüğü, köle gibi gördüğü, devletin patronların hizmetinde olduğu bir düzende ne saygı görebiliriz ne de özgür olabiliriz.

Tüm işçiler olarak rahat etmek istiyorsak tek çözüm patronların mülkiyetini, sermayesini elinden almaktır. Çünkü patronlarla bizlerin çıkarları uyumsuzdur. Onların tek derdi kârlarını sürekli biçimde arttırmak, bizlerin ise insanca yaşamaktır. Onlar yıllarca fabrikaların sahibi olma avantajıyla bizleri insanca yaşamaktan mahrum bıraktılar, halen de bırakıyorlar. Nerdeyse hepimiz günde 12 saat çalışıyoruz. Ve kazandığımız para ihtiyaçlarımızı bile karşılamıyor. Sosyal hayattan koptuk, ailemizin, dostlarımızın, akrabalarımızın doğru düzgün yüzünü bile göremiyoruz. Bu acımasızlığın kaynağı, patronların bize "beğenmiyorsan çek git" diyebildiği özel mülkiyet düzendir.

O zaman yapmamız gereken sadece kendi fabrikamızda değil tüm fabrikalarda patronların özel mülkiyetini elinden almak için mücadeleye girişmektir. Ve patronların elinden aldığımızı tüm topluma ait kılmaktır. Bu düşüncenin işçi sınıfının genelinde hakim olabilmesi; ücretlerin yükseltilmesi, çalışma saatlerinin kısaltılması, bizleri bölen taşeronluğun ve kiralık işçiliğin kaldırılması için sesimiz yükseltmeliyiz. Bu gündelik, ekonomik talepleri yeni bir düzen mücadelesiyle birleştirmeliyiz. Ekonomik mücadelenin kararlılıkla savunulması bizlerin dostunu ve düşmanını görmesini ve özgüven kazanmamızı sağlayacaktır. Patronların devletle ilişkisini, mahkemelerin kime hizmet ettiğini, medyanın kimin medyası olduğunu yaşayarak öğreneceğiz.

Bu mücadele milyonlarca hatta dünyada milyarlarca insandan oluşan koca bir mülksüzler yığını olduğunu, kendimizin de onun bir parçası olduğunu gösterecektir. Ve karşıımızdaki bir avuç zengininin dünyayı parmağında nasıl oynattığını daha iyi anlayabileceğiz. Geriye, işçi sınıfının kinle ve kararlılıkla bu düzeni yıkıpna hizmet etmek kalıyor.

ANKARA DEMPİ SANAYİ SİTESİ'NDEN BİR İŞÇİ

İnşaat işçileri ölümün kıyısında çalıştırılıyor

Kuralsızlığın hüküm sürdüğü inşaatlarda işçiler her gün ölümle burun buruna çalıştırılmaya devam ediliyor.

İstanbul'un Bakırköy İlçesi'nde Yeniköy Abidin Dino Sokak'ta kentsel dönüşüm projesi kapsamında yıkılıp yeniden yapımına başlanan inşaat 25 Şubat'ta çöktü. Çökmenin ardından bir işçi son anda toprak altında kalmaktan kurtulurken, Ali Aka adlı işçi ise beline kadar toprağın içine gömüldü. Aka olay yerine gelen itfaiye ve ambulans ekiplerinin yaklaşık 1,5 saatlik çalışmaları sonucunda kurtarıldı. Bakırköy Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesine kaldırılan Aka'nın sağ ayakta 3 kırık olduğu öğrenildi.

Bursa'nın Yıldırım İlçesi Kazım Karabekir Mahallesi'nde bulunan bir inşaatın 25 Şubat'ta çökmesi nedeniyle iki işçi enkaz altında kaldı. İşçilerden biri kendi çabalarıyla hafif yaralı olarak enkaz altından çıktı. Diğer işçi ise inşaata gelen itfaiye ve AFAD ekiplerinin çalışmaları sonucunda enkaz altından çıkarılabildi. 38 yaşındaki Ömer Akad adlı işçinin ağır yaralı olarak enkaz altından çıkarıldığı ve Şevket Yılmaz Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı belirtildi.

Konya'nın Karapınar ilçesinde 28 Şubat'ta 57 yaşındaki Muzaffer Zeybek isimli inşaat işçisi çalıştığı inşaatın 3. katından düştü. Ağır yaralanan Zeybek, ambulansla Karapınar Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı ancak yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

SCA işçileri direnişi Gebze Meydanı'na taşdı

SCA-Ülker işçileri, direnişlerinin 68. gününde (28 Şubat), direnişi Gebze Meydanı'na taşıdı.

Moda Giyim önünde toplanan işçiler polis engellemesi ile karşı karşıya kaldılar. Çamlık Park önünde toplanıp yürüyüşe başlayacakları yere doğru gitmek isteyen işçileri polis engelleyince işçiler Cumhuriyet Meydanı'na yürüdüler.

Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde direnen işçiler adına Tümka-İş Sendikası Genel Başkanı İlhan Özel basın açıklamasını okudu. Özel, 2012 yılından beri sü-

ren örgütlenme sürecini ve bugüne kadar yaşadıkları baskıları anlattı. Baskı ile vazgeçemeyeceğini anlayan patronun ücret ve zam teklifi ile işçileri bölerek sonuç almaya çalışmasını anlatan Özel, Gebze'de yaşayan işçi ve emekçilere seslenerek "Sizlerin verdiğimiz sendikal mücadeleye ve hak arama özgürlüğünü hiçe sayan işverenlerin bu uygulamalarına karşı duyarlı olunması konusunda yanımızda olmanızı ve desteğinizi bekliyoruz. Biz yılmadık, yılmayacağız, kazanacağız!" dedi.

Özel'in ardından DİSK Yönetim Kurulu üyesi Kamber Saygılı bir konuşma gerçekleştirdi. Saygılı, kıdem tazminatı ve kiralık işçi bürosu başta olmak üzere işçi sınıfına yönelik saldırılara değindi. SCA işçilerinin kazanması için de dayanışmayı büyütme çağrısı yaptı.

Son olarak CHP Kocaeli Milletvekili Fatma Kaplan Hürriyet konuştu.

Eyleme Birleşik Metal İş Sendikası, Gebze İşçilerin Birliği Derneği, Eğitim Sen Gebze Şubesi, HDP, ÖDP, EMEP, SDP destek verdi.

Saadet Sakız işçilerinden ek zam talebi

İstanbul Esenyurt'ta kurulu bulunan, Nazar Sakız'ın da üreticisi olan Saadet Sakız fabrikasında 26 Şubat'ta gündüz vardiyasında işbaşı için işe gelen işçiler işe başlamadan önce bir süre kendi aralarında konuştular. İşçiler işe başladıktan yarım saat sonra ek zam talebiyle iş bıraktılar. Geçtiğimiz hafta işlerin azalması bahane gösterilerek 30 işçinin işten atıldığı Saadet Sakız'da bir süredir eski işçilerin ek zamlarla ilgili sıkıntıları vardı. Asgari ücrete yapılan zamdan sonra fabrikada 6 aylık işçi 7-8 yıllık işçiden daha fazla maaş alıyor.

İş durdurma önce Marsmallow bölümünde oldu. İşçiler makinaları kapatarak bölümlerinde oturdular. Üretim müdürünün gelmesini beklediler. Bir saat sonra Bonibon bölümünde de üretim durdu. Gündüz vardiyasıyla birlikte ve gece vardiyasındaki işçilerin bir bölümü Bonibon bölümünde toplandılar. İşçiler burada kendi aralarında konuşmaya başladılar. Bütün bölümlerde işçilerin ek zamlarla ilgili yoğun tepkisi vardı.

Bazı bölüm sorumluları ise işçilerin bu şekilde iş durdurmasının yasalara aykırı olduğunu söyleyerek eylemi kırmaya

çalıştı. İşçilerin örgütlü olmaması ve işçiler arasındaki güvensizlikten kaynaklı tüm bölümlerde iş durdurma olmadı.

İşçilerin bekleyişi saat 09.30'da üretim müdürünün gelişine kadar sürdü. Üretim müdürü fabrikaya geldiğinde bazı bölüm sorumlularıyla toplantı yaptı, ardından sırayla bütün bölümleri dolaştı. Üretim müdürü bölümleri dolaşırken işçilere açıklama yaptı. Açıklamada bu konuyu görüşüp bir karara bağlayacaklarını bildirdi. 1 saatlik iş durdurmanın ardından yapılan açıklama üzerine işçiler işbaşı yaptı.

Haribo'da direniş sürüyor

İstanbul Hadımköy'de kurulu bulunan Haribo'da Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenen işçilerin direnişi sürüyor. İş yeri temsilcisiyle birlikte bir işçinin 22 Şubat'ta işten atılmasına karşı üretimi durdurarak işbaşı yapmayan ve direnişe dışarıda devam eden Haribo Şeker fabrikası işçilerinin direnişi ikinci haftasında.

Direniş alanında gün boyu ses aracından konuşmalar yapılırken, ses aracından çalınan müziklerle de halaylar çeken işçiler bekleyişlerini sürdürüyor. Fabrikada şu an üretim devam etmezken Haribo patronu ise iş ilanlarıyla işçi alımına başlamış bulunuyor. İş ilanı için gelen bazı işsizler de direnişi görüp iş başvurusu yapmaktan vazgeçerek işçilerin yanında zaman geçiriyor. Ayrıca çevre fabrikalardan ve yoldan geçenler de alkış ve kornalarla direnişe destek veriyor.

Türk-İş'ten 'kiralık işçi' protestosu

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş), kıdem tazminatında yapılan değişikliği ve iş kanunu ile Türkiye İş Kurumu Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısını 8 Şubat 2016 tarihinde TBMM'ye sevk edilen kanun tasarısını protesto etmek ve bu konularla ilgili imza kampanyası başlatmak için 29 Şubat'ta İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) binası önünde toplandı. Eylemde ilk önce konuşan Belediye-İş Sendikası

İzmir 2 No'lu Şube Başkanı Ahmet Mutuoğlu, kıdem tazminatının kırmızı çizgileri olduğunu söyleyerek işçi sınıfının saldırıya karşı sokağa çıkacağını söyledi.

Basın açıklamasını okuyan Türk-İş 3.Bölge Temsilcisi Süleyman Yıldırım ise, tasarının "kiralık işçiliğe" yasal zemin oluşturduğunu söyledi. Yıldırım, bu tasarının istihdamın yüzde 60'ını oluşturan küçük ve orta büyüklükteki işletmelerinin istediği kadar kiralık işçi çalıştırma-

sının yolunu açacağına dikkat çekti. Yıldırım, kiralık işçi bürolarının işçi sınıfına güvencesizlik dayattığını ifade etti. Kiralık işçi bürolarının "kölelikten" bir farkı olmadığını altını çizen Yıldırım, kıdem tazminatı konusuna da değindi. Kıdem tazminatının Türk-İş'in kırmızı çizgisi olduğunu belirterek "Kazanılmış haklarımızdan vazgeçmeyeceğiz" dedi.

Basın açıklaması imza masalarının açılmasıyla sona erdi.

Atilla Makina'da sendika düşmanlığı ve kıyım

Kocaeli Arslanbey OSB'de kurulu Atilla Makina'da çalışan işçiler sendikada örgütlenmelerinin ardından patronun sendika düşmanlığı ile karşılaştılar. İki ayrı fabrikası bulunan ve toplam 428 işçinin çalıştığı Atilla Makina'da, işçilerin Çelik-İş Sendikası'na üye olduğu haberini alan patron 10 işçiyi işten attı.

"Daralma" bahanesiyle işçileri işten atan Atilla Makina patronu, hemen ardından iş ilanı vererek işçi alacağını duyurmasıyla sendika düşmanlığını belgeledi.

“Karanlığa teslim olmayacağız!”

24 Şubat 2016 tarihinde gerçekleştirilen ‘Aday Öğretmenler için Danışman Semineri’ esnasında Eğitim Bir Sen’li olan bir öğretmenin İstiklal Marşı ve saygı duruşu esnasında “Allah’ın dışında kimseye saygı gösterilmez” demesi üzerine gelişen süreçte Eğitim Sen İstanbul 5 No’lu Şube Başkanı’na yönelik linç kampanyasına karşı, Eğitim Sen üyeleri 1 Mart’ta Kartal Kaymakamlığı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Susmuyoruz, korkmuyoruz, karanlığa teslim olmuyoruz” yazılı ozalit açan

Eğitim Sen’li öğretmenler “Karanlığa teslim olmayacağız!” sloganı attılar. Eylemde Eğitim Sen Genel Merkezi adına konuşan Hanım Koçyiğit şunları söyledi:

“Yaşananlar hukuksuzluk ve geri anlayışlar nedeniyle ortaya çıkıyor. AKP iktidarının toplumun her alanını değiştirmeye çalışmasını protesto ettiğimiz için buradayız. Bir öğretmen televizyonda ‘çocuklar öldürülmesin’ dediği için tehdit edildi. Bugün devrimci, sol, sosyalist kesimleri aydınlık nesiller yetiştirmeye çalıştıkları için hedef gösteriyorlar. Her

yerde laik, bilimsel eğitim mücadelesini verdik, vermeye devam edeceğiz. Bugün bu yaşananlar tesadüf değil. Kadına, topluma, eğitime, küçük kız çocuklarına olan bakışı takip ediyoruz. Bütün bunları görüyoruz. Bilim emekçileri olarak bunlara sessiz kalmayacağız.”

Eylemde yapılan basın açıklamasında ise “Karanlığa, gericiliğe karşı parasız, laik, bilimsel, demokratik, anadolinde bir eğitimi savunmaya devam edeceğiz” dendi.

“İş güvencemize ve yaşam hakkımıza sahip çıkıyoruz!”

Eğitim Sen İzmir 2 No’lu Şube, 25 Şubat’ta, “İş güvencemize ve yaşam hakkımıza sahip çıkıyoruz” şiarıyla Karşıyaka’da Ankara İlkokulu önünde eylem gerçekleştirdi. “Biz kadınlar iş güvencemizden ve yaşam hakkımızdan vazgeçmeyeceğiz!” pankartının açıldığı eylemde açıklamayı Şube Kadın Sekreteri Dilek Kanlıbaş Demir yaptı.

Demir, kadınların yaşamları üzerinde kurulan erkek egemen ablukaya karşı seslerini, sözlerini ve mücadelelerini büyütmek için alanlarda olduklarını söyledi. Demir, her gün yeni katliamların yaşandığına, kadın cinayetlerinin hız kesmeden devam ettiğine dikkat çekti. Kadın emeğinin giderek değersizleştirildiği, kadın emekçilere güvencesizliğin dayatıldığı,

savaşın güzelliklere ve yaşama dair tüm hakikatleri yok etmeye çalıştığı böylesi yıkıcı bir süreçte susmadıklarını ve itaat etmediklerini belirtti. 7 Haziran’dan sonra başlayan saldırı ve katliamları teşhir eden Demir, kadınlara yönelik baskılara, yasaklara ve kadınların emeğinin görülmemesine karşı alanlarda olmaya devam edeceklerini vurguladı.

KESK’ten Şişecam işçilerine ziyaret

İstanbul Bekyoz’daki Kristal-İş Sendikası Genel Merkezi önünde direnişlerini sürdüren Şişecam işçilerini direnişin 113. gününde (25 Şubat), Tüm-Bel Sen ve KESK Şubeler Platformu ziyaret etti.

KESK Şubeler Platformu adına yapılan konuşmada, işçiler ve emekçilerin ne zaman bir hak mücadelesi verse karşılığında işten atıldıkları belirtildi. Açıklamada, Şişecam işçilerinin emekleri sayesinde, işçilerin ve emekçilerin Şişecam’ı, Paşabahçe’yi tanıdığı ifade edildi. Artvin’de madene karşı direnen emekçilerin kazandığı belirtilerek direnen, birlik olan işçi ve emekçilerin her zaman kazandığı ifade edildi. Sendikaların bugün, patron sendikası durumunda olduğu, işbirlikçi, sarı sendika istemedikleri belirtilerek direniş selamlandı.

Direnişçi işçiler adına yapılan konuşmada ise, KESK Şubeler Platformu’na ziyaretleri için teşekkür edildi. Direniş süreçleri ile ilgili bilgi verildi. Mücadele geleneklerini sürdüreceklerini belirten işçiler sarı sendika değil, gerçek sendika istediklerini bir kez daha vurguladılar.

Eyleme DEV TEKSTİL de destek verdi.

Emekli-Sen’den zam protestosu

DİSK’e bağlı Emekli-Sen İstanbul Şubeleri, 27 Şubat’ta Taksim’de gerçekleştirdikleri eylemle emekçilere yapılan sözde zamlara karşı son dönemde temel tüketim mallarına yapılan fahiş zamları protesto etti. Ekonomik krizin faturasının emekçi ve emeklilere ödetilme politikasına tepki gösterdi.

Galatasaray Meydanı’nda gerçekleştirilen eylemde basın açıklamasını Emekli-Sen Genel Sekreteri Rahime İldemir Bayrak okudu.

Bayrak, AKP dönemindeki bütün ekonomik ve sosyal politikaların işçi ve emekçilerin aleyhine olduğunu; zammın yılda bir defaya mahsus 100 TL olduğunu belirtti.

Ocak ayı enflasyon verilerine düşen Bayrak, bu zam aldatmacasının yanı sıra temel tüketim maddelerine gelen zamlarla emekçilerin alım gücünün ve yaşam standardının daha da düştüğünü belirtti. Savaş ve sömürü politikasına karşı mücadele çağrısıyla açıklamayı sonlandırdı.

Renault'da kıyım ve direniş

Bursa'daki Renault fabrikasında işçilerin ek zam talebiyle başlattıkları eylemlerin Metal Fırıtması'ndaki gibi diğer fabrikalara da sıçramasından korkan MESS, Türk Metal ve Renault yönetimi, sermaye devletinin de desteğiyle Renault işçilerine yönelik saldırıya başladı.

29 Şubat gecesi itibarıyla önce 00.00-08.00, ardından 08.00-16.00 vardiyasını iptal eden Renault yönetimi işçi kıyımına başladı.

Birleşik Metal-İş tarafından yapılan açıklamada ise ilk etapta 10, ardından ise 12 işçinin işten atıldığı belirtildi.

Ancak yemekhane eyleminde hakkında tutanak tutulan bütün Renault işçilerinin işten çıkarıldığı da gelen bilgiler arasında.

29 Şubat'ta 16.00-24.00 vardiyası da iptal edilirken yönetimle işbirliği içerisinde fabrika önüne TOMA ve çelik kuvvet yığıldı. Sermayenin işten atma saldırısını ve Renault yönetimini korumak için devletin kolluk güçleri harekete geçti. Yönetim işçilere mesaj atarak işçileri fabrikaya işbaşı yapmaya çağırarak işçileri bölme-ye çalıştı.

SERDAROĞLU AÇIKLAMA YAPTI

İşçiler ise Birleşik Metal-İş 5 Mayıs Şubesi önünde toplanırken, Adnan Serdaroğlu'nun gelmesinin ardından bir açıklama yapıldı. İşten atmalara tepki gösterilirken eylem çizgisine dair net bir bilgi verilmedi. Serdaroğlu, ardından şubede bir basın toplantısı düzenleyerek "Süreçte yönetimle seçim yapılması noktasında mutabakata vardık, fakat yönetim işçileri işten attı" dedi. Yönetimin AKP hükümetinin ve MESS'in baskısıyla "yasa dışı" birtakım adımlar attığını söyleyen Serdaroğlu, "İşten atma kırmızı çizgimiz" dese de eylemli sürece dair net bir tutum ortaya koymadı. Açıklamada, uluslararası imzalanan protokole "sadık" kalınıp bekleneneği belirtilerek 2017 yılı hedefi ileri sürüldü.

RENAULT İŞÇİSİ: "ARKADAŞIM YOKSA ÜRETİM YOK"

Sendika önünde yürüyüşe geçilirken polis de işçilerin yürüyüşüne engel olmaya çalışsa da işçiler kararlılıklarını ortaya koyarak yürüyüşe geçti. OSB içerisinde yaptıkları yürüyüşle seslerini duyuran işçiler fabrika önünde toplanarak açıklama yaptı. Açıklamada, işten atılan işçiler işe geri alınana kadar "üretim yok" dendi. Ardından eylemin sonlandırıldığı duyuruldu.

Renault'da işçi kıyımının başlamasının ardından Metal İşçileri Birliği (MİB) yaptığı açıklamada saldırıyı püskürtebilmek için Renault işçilerinin birlik olması gerektiğini belirtti. Saldırının tüm metal işçilerine yapıldığını ifade eden MİB, dayanışmaya çağırıldı.

İŞÇİLERE POLİS SALDIRISI

İşten atma saldırısına karşı 1 Mart'ta fabrikada üretim durdurulurken diğer vardiyalardaki işçiler de fabrika önüne gelerek işten atma saldırısını durdurmaya çalıştı.

Fabrika yönetimi, işçilerin eylemlerinin toplu sözleşmeye aykırı olduğunu iddia ederek işçi kıyımına dayanak yaratmaya çalışırken, işçiler ise taleplerini şöyle açıkladılar:

"Renault işçileri olarak tavrımız belli. İsteklerimiz kabul edilmeden işe başlamayacağız. Taleplerimiz şunlar:

1. İşten çıkarılan arkadaşlar işe geri dönecek.

2. Asgari ücret farkları alınacak.

Bu isteklerimiz alınmadan iş yapılmayacak! Arkadaşlar sonuna kadar devam edip kazanacağız. Hafta sonuna kadar zamanları var. Son kozları tüm haklarımızı alacağız. Ölmek var, dönmek yok!"

İşten atılmaları engellemek için fabrika dışında toplanan Renault işçilerine polis gaz bombası attı. İşçiler "İşçiye uzanan eller kırılınsın!" sloganıyla polise tepki gösterdiler. Polis saldırısı sırasında çok sayıda işçi gazdan dolayı fenalaşırken bir işçinin ise hastaneye kaldırıldığı belirtildi. Saldırı sırasında 10 civarında işçi ise gözaltına alındı.

Saldırının ardından Emek Metro İstasyonu çıkışında toplanan işçiler eylemlerini sürdürdü.

Bu sırada montaj ve kaporta bölümünde üretime 3 günlük ara verildiği, Mekanik, ILN ve ambarlarda çalışan işçilerin ise 2 Mart sabah 07.30'da işbaşı yapmak üzere fabrikaya çağırıldığı öğrenildi. Tüm bu saldırılar yaşanırken fabrikadaki işçiler ise üretimi durdurmaya devam etti.

İşçilerin fabrika önündeki bekleyişi devam ederken baskı ve tehditlerini sürdüren polis gözaltı saldırısını devreye soktu. İkinci gözaltı saldırısıyla birlikte toplam 24 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 2 Mart'ta "Kanuna aykırı toplantı ve gösteri yürüyüşleri düzenleme yönetme bunların hareketlerine katılma" gerekçesiyle savcılık tarafından tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildi. Akşam geç saatlere kadar devam eden mahkeme neticesinde işçiler serbest bırakıldı.

YAN SANAYİDE ÜRETİM DURDU

Renault'da vardiyaların iptal edilmesi ve ardından işçilerin üretime başlamaması nedeniyle yan sanayi fabrikalarda da üretimde durmalar yaşandığı öğrenildi. Renault'ya çalışan Martur ve DJC ile Beyçelik'te de üretim durdu.

BASKILAR SONUÇ VERDİ, ÜRETİM BAŞLADI

Gün boyunca süren saldırı ve baskılar 1 Mart gece saatlerinde sonuç verdi ve korkutulan işçiler işbaşı yaptı.

2 Mart sabahı ise B vardiyasındaki bir dizi işçinin kartının okunmadığı ve "disiplin soruşturması kapsamında idari izne çıkarıldıkları" belirtildi.

Son yaşanan gelişmeler nedeniyle Renault yönetiminin yeni kıyımlara hazırlandığı düşünülüyor.

Kocaeli'den Sakarya'dan metal işçisi kardeşler...

Kurtuluş yok tek başına!

Mayıs ayındaki görkemli direnişimizin bir kalesi olan ve direnişleri ile tarih yazan Renault işçilerine yönelik bugün işten atma saldırısı gerçekleştirildi. Diğer direniş fabrikalarında işten atma saldırısı ile onlarca yüzlerce işçi arkadaşımızın ekmeği ile oynayan MESS, şimdi de, bugüne kadar işten atma saldırısını gerçekleştirmediği Renault fabrikasına yöneldi.

Metal işçisi kardeşler!

Renault işçileri üzerinden oynanan oyun ve işçiye yönelik saldırı gerçekte tüm metal işçilerine yapılmış bir saldırıdır. Çünkü asgari ücret sonrası ek zam talebi ile tekrardan fabrikalarımızda birleşmeye başladık. Yetmedi tüm fabrikalardan ortak bir şekilde alanlara çıkmaya hazırlandık ve hazırlanıyoruz. Geçirilmek istenen kıdem tazminatı yasası ve kiralık işçiliğin önünü açan yasalar öfkemizi bir kat daha bilemekte. İşte bunu gören MESS ve sermaye Renault'yu kırarak bizim mücadelemizi kırmak istiyor. Renault'yu kırarak direnişin son kalesini yıkarak işçi sınıfına gücünü göstermek, işçi sınıfına yönelik saldırılarda kararlılığını bir kez daha göstermek istiyor.

Bu yüzden şimdi yapılması gereken Renault'ya yönelik saldırıyı iyi anlamak ve sınıfımıza dönük saldırılara karşı tek vücut olmak. Sınıfımıza dönük saldırılar her geçen gün artarken 2017'yi beklemek gibi tutumların bizi köleliğe iteceğini unutmayalım.

Haydi Ford Otosan, Toyota, Hyundai, Federal Mogul, Enpay, Snop, Dytech, Otokar, Noksel, Bekaert, Baysan Trafo, Magna Otomotiv, B Plas ve daha ismini sayamadığımız fabrikadan işçiler, bugün direnmezsek yarın dilenecek konuma itilecek, daha ağır çalışma koşullarına mahkum kalacak ve çocuklarımıza insanca bir yaşamı bırakamayacağız.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

KOCAELİ METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

29 ŞUBAT 2016

Renault'da saldırı MİB'lilere gözaltı

Renault'da işçilere yönelik saldırı ve kıyım devreye konulurken Metal Fırtınası'nda olduğu gibi yine Metal İşçileri Birliği, saldırının ilk hedefi oldu.

1 Mart'ta işçiler eylemlerini devam ettirirken destek için Renault önüne giden Zeynel Kızılaslan ve Veli Karaçam isimli MİB'liler gözaltına alındı. Gözaltı saldırısı üzerine açıklama yapan MİB, şunları ifade etti:

"Renault'da bugün işçinin hak mücadelesini baltalamak için seferber olan polis fabrika önünde işçi kardeşlerimize destek vermek için bulunan Veli ve Zeynel arkadaşlarımızı gözaltına aldı.

Polisin bunu neden yaptığı belli. İşçiyi dağıtmak ve bölmek desteği kesmek ve yalıtılmak istiyor. Yalnızlaştırmak istiyor.

MİB'li arkadaşlarımıza yapılan muamele de bunun bir parçası. Fakat ne yaparlarsa yapsın MİB'i ve MİB'lileri susturamayacaklar. MİB ve Renault işçisi bu zorbalığa, bu haydutluğa pabuç bırakmayacak. Bu mücadele böyle engelleri, böyle zorbalıkları eze eze kazanacak!"

Sermaye devletinin MİB'e yönelik sal-

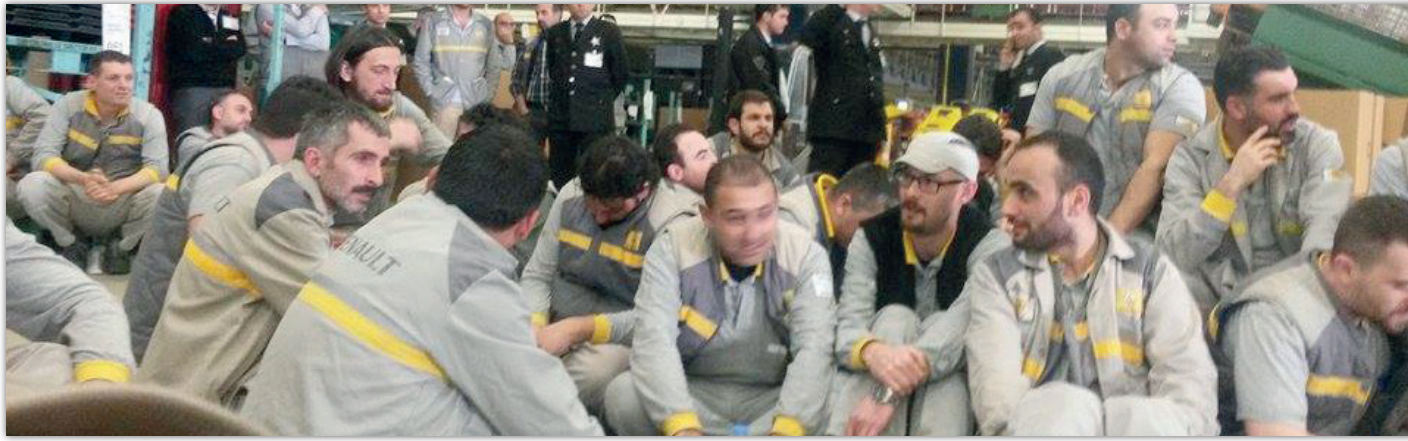

dırısı bununla da sınırlı kalmadı. Akşam saatlerinde ise MİB'lilerin kaldığı evleri basan polisler Yıldırım Doğan ve Dilek Gültekin'i gözaltına aldı. Polis bilgisayarlara da el koydu.

Renault önünde gözaltına alınan MİB'liler serbest bırakılırken 2 Mart'ta

diğer arkadaşlarını ve Renault işçilerini yalnız bırakmamak için adliye önüne giden Veli Karaçam tekrar gözaltına alındı.

MİB'lilerin gözaltına alınmasının gerekçesinin sosyal medya paylaşımları üzerinden "suç işlemeye tahrik" olduğu belirtiliyor.

MİB'den Renault açıklaması

Renault işçisinin atılan arkadaşlarına sahip çıkmak için başlattığı direniş büyük ölçüde kırılmış ve üretim yeniden başlamış durumda.

Ancak bu Renault işçisi için hiçbir şeyin bittiği anlamına gelmiyor.

Ayrıntılı değerlendirmemizi sonraya bırakmak üzere şimdilik şu kadarını söyleyebiliriz ki; Renault işçilerinin tamamını kapsayacak ortak talepleri içeren bir mücadele yerine, kendini Renault'ya yerleştirmeye kilitlenen anlayışın tutumları bu yaşanan gelişmelerde önemli bir etken olmuştur.

Bu bölünmeye neden olanlar, şimdi

fabrika içinde yaşanan "geçici yenilgi"nin faturasını MİB'e kesmeye çalışıyorlar. Buradan bir kez daha ilan ediyoruz, Renault işçisinin sendika ya da dayanışma farkı gözetmeden etrafında kenetleneceği ortak hedeflere ihtiyacı bulunuyor.

Bugün, bu hedef ne olursa olsun atılan arkadaşlarımıza sahip çıkabilmek, onları yalnız bırakmamaktır.

Yapılması gereken atılan arkadaşlarımızla fabrika önünde kurulacak bir direniş çadırı ile mücadeleyi kesintisiz bir şekilde devam ettirmektir.

Yapılması gereken, Renault'nun direniş ateşini diğer fabrikalara yaymak,

direnişin kalesine yapılan saldırıya karşı Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu fabrikalardan başlayarak topyekün direniş örgütlemektir.

Tablo ne olursa olsun; Renault işçisinin yıllardır sırtına bir kene gibi yapışan Türk Metal çetesi ile bir alışverişi olamaz. Bunu herkes böyle bilmelidir.

Renault işçisinin yaşadığı moral bozukluğunda eğer böyle bir heves içerisine giriyorlarsa, bu hain çeteyi şimdiden uyarıyoruz! Boşuna heveslenmeyin.

Aylardır verdiği mücadele ile çok şey öğrenen Renault işçisi, bu günleri de atlatacak, birliğinden gelen gücü ile 'kale'yi yeniden ayağa kaldıracaktır.

Buna inancımız tamdır!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
2 MART 2016

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Renault işçileri atılan işçi arkadaşlarının geri alınması ve taleplerinin karşılanması için eylemler yaptı.

Patron-Türk Metal-devlet el ele vererek metal işçilerinin birliğini dağıtmak, direnişini bitirmek istedi. Burjuvazi tüm gücüyle saldırarak Renault işçilerinin özelinde tüm metal işçilerini dizginlemeye çabaladı.

Direnen ve hakkını arayan tüm işçilerin olduğu gibi Renault işçilerinin karşısına polisiyle, gazıyla, copuyla çıktı. İşçilere ve MİB'lilere saldırarak, ev baskınları ve fabrika çıkışında gözaltı terörü gerçekleştirdi. Gözaltındakileri bekleyen bir MİB'li de bugün gözaltına alındı.

Son 2 günlük süreç bizlere ve tüm emekçilere çürüyen ve yıkılmaya mahkûm olan burjuvaziyi, sınıflarını ve diktatörlüklerini bir kez daha göstermiş oldu.

Renault işçilerine ve MİB'lilere yapılan saldırıyı ve gözaltı terörünü kınıyoruz. Sermayenin ve uşaklarının topyekün saldırısına karşı cevabımız topyekün direniş ve örgütlenme olacaktır.

İşçi ve emekçileri kölece yaşama ve çalışma koşullarına mahkûm edenler, sömürü politikalarıyla yaşamlarımızı zindan eden bu diktatörlük yıkılacaktır!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın metal direnişimiz!
Yaşasın işçilerin birliği!
Gözaltılar derhal serbest bırakılsın!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU
2 MART 2016

DİSK'ten Renault işçileriyle dayanışma eylemi

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Renault'da yaşanan işçi kıyımını ve polis saldırısını protesto etmek için 2 Mart'ta İstanbul'da Renault'nun Ümraniye'deki genel merkezi önünde eylem gerçekleştirdi. SCA işçileri de "SCA (Ülker) işçileri metal işçileriyle omuz omuza! Yaşasın işçilerin birliği / DİSK-Tümka-İş" pankartıyla toplanma alanına geldi.

Eylemde DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu tarafından yapılan açıklamada, Renault işçilerine yönelik saldırıların Türkiye işçi sınıfına yapılmış olduğu belirtildi. DİSK'in bulunduğu tüm çalışma alanlarında Bileşik Metal-İş Sendikası'na ve Renault işçilerine desteklerini sürdüreceği belirtilerek eylem sonlandırıldı.

Kadın İşçi Kurultayı Sonuç Bildirgesi....

Emeğin özgürlüğü mücadelesinde BİZ DE VARIZ!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları tarafından "Emeğin özgürlüğü mücadelesinde BİZ DE VARIZ!" şiarıyla örgütlenen Kadın İşçi Kurultayı, 21 Şubat 2016 tarihinde gerçekleştirildi. Kurultaya farklı kentlerden, ağırlığını kadın işçi ve emekçilerin oluşturduğu yüzlerce kişi katıldı. Kadın işçilerin sorun ve taleplerinin, deneyim ve önerilerinin tartışıldığı kurultayda onlarca kadın işçi söz alırken, salona mücadelenin coşkusu hakim oldu.

Çok yönlü siyasal ve ekonomik kriz koşullarının yaşandığı bir süreçte, güncel devrimci siyasal görevin devrimci sınıf hareketi yaratmak olduğu tespitinin yapıldığı kurultayda, bu hedefe bağlı olarak kadın işçilerin örgütlenmesinin önemi ortaya konuldu.

Kadın İşçi Kurultayı'nda, emeğin özgürlüğü mücadelesinde kadın işçilerin örgütlenmesinin önündeki engeller ve çözüm yolları tartışılmış, önümüzdeki döneme dair şu tespitlerde bulunulmuş ve kararlar alınmıştır:

*Baskı, sömürü ve savaşların hakim olduğu günümüz dünyasında tek çıkış işçi sınıfı ve emekçilerin kendi iktidarını kurmasıdır. İşçi kadınlar ise sömürü ve eşitsizliğe karşı sınıf mücadelesinde yerini almalı, örgütlenmelidir. Yüz yıllardır örselenen, ezilen işçi kadınların mücadelesi ve örgütlenmesinin önünde birçok engel bulunmaktadır. Bunların başında da gerici değer yargılarını da içeren, kadını ikinci cins gören burjuva ideolojisi gelmektedir. Aynı zamanda bunları fiziki engeller ve politik engeller tamamlamaktadır. Kurultayımız, sermaye sınıfının kadın işçilerin örgütlenmesinin önüne çıkardığı tüm ideolojik, fiziksel, politik engellere fabrika zeminlerinden başlayarak karşı çıkmanın önemini ortaya koymakla birlikte; sorunların ve acıların kaynağı olan sömürü düzenine karşı mücadele etmenin, yani siyasallaşmanın önemine dikkat çekmiştir. Bu temelde engellerin salt propaganda ile aşılamayacağına, işçi sınıfının eylemi ve mücadelesini büyütmenin önemine işaret edilmiştir.

* Kadın işçilerin örgütlenmesi ve mücadelesinin önündeki fiziki engellerin başında sermayenin kapsamlı saldırı politikaları gelmektedir. Bu temelde:

- Kadın işçileri de doğrudan etkileyen Kıralk İşçi Büroları, Yarı Zamanlı Çalışma, UİS, Kadın İstihdam Paketi, Aile Paketi vb. uygulamaların asıl kapsamını anlatan düzenli ve sistemli teşhir çalışmalarının

yanısıra, kadın işçileri eyleme, harekete geçmeye çağıran çalışmalar yürütülmesi,

-İşçi sınıfının kazanılmış haklarına dönük en kapsamlı saldırılardan biri olan Kıdem Tazminatı'nın gasp edilmesine karşı mücadelenin yükseltilmesi,

-Sektör, kadrolu, taşeron ayırımı yapmadan kadın işçilerin yan yana geleceği zeminlerin oluşturulması. Özellikle Kadın İşçi Komisyonları'nın işlevsel bir olanağa dönüştürülmesi,

-Kadınların evde geçirmek zorunda kaldığı zamanları gözeterek, işçi-emekçi kadınları çalışma yaşamının dışında da kuşatan bağlar kurulması,

-Fabrikalarda, çalışma alanlarında erkek işçilerle beraber taban birlikelikleri oluşturulması, Bunun yanı sıra "sınıfa karşı sınıf" bilinci yaratacak bir çalışma hattı örülmesi, sınıfı ve sınıfın bir parçası olan işçi kadınları da siyasallaştıracak bir bakışla davranılması kararlaştırılmıştır.

*Günümüzde kadınlar çok yönlü cinsel baskı ve saldırı ile karşı karşıya kalmaktadır. Bu saldırılar AKP gericiliği ile daha da derinleşmektedir. Fabrika zeminlerinden başlayarak kadın işçi ve emekçiler üzerindeki her türlü cinsel şiddet, baskı ve saldırıya karşı mücadelenin örgütlenmesi gerekmektedir.

*İçinden geçtiğimiz süreçte, Kürt halkına yönelik pervasızca saldırılar daha da artmış bulunmaktadır. Bizzat devlet eliyle tırmandırılan şovenizm ile halklar arasında düşmanlık yaratılmaktadır. İşyerlerinde ise, bizzat patronlar tarafından ayrımcılık körüklenmekte ve şovenizm, sömürünün üstünü örtmek için kullanılmaktadır. Fabrikalarda patronların işçileri Türk-Kürt, Alevi-Sunni, kadın-erkek diyerek bölme çabalarına karşı, sınıf bilinci ve kimliğini kuşanarak her ulustan işçilerin birliğini sağlamak için mücadele yükseltilmelidir. Aynı zamanda her siyasal ve toplumsal soruna işçi sınıfının penceresinden bakılmalı, haklı ve meşru talepleri yok sayılan, katledilen mazlum bir halkla ve Kürt kadınlarıyla dayanışma yükseltilmelidir.

*Başta Ortadoğu coğrafyası olmak üzere dünya ölçeğinde savaş ve saldırganlık politikaları tırmandırılıyor. Savaş koşullarında ezilen halkların yaşadığı yıkımı en ağır şekilde kadınlar hissediyor. Bu temelde emperyalistlerin savaş ve saldırganlık politikaları karşısında kadın işçi ve emekçiler içinde "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla çalışmalar

yürütülmeli, kadın işçi ve emekçilerin savaş politikalarına karşı eylemli tepkileri örgütlenmeli, başta Ortadoğu halkları olmak üzere ezilen halklarla dayanışma içinde olunmalıdır.

*Ağır çalışma koşulları ve uzun çalışma saatlerinin yarattığı fiziksel ve zihinsel çürüme ve yozlaşmadan korunmak, sömürüyü sınırlama, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinden geçmektedir. Bu mücadele, emeğin korunması mücadelesidir. Bugün işçi sınıfı vereceği dişe diş mücadelelerle taleplerini burjuvaziden söküp alabilir. Ama kazanımların kalıcı olabilmesi işçi ve emekçilerin iktidarı kendi eline alabilmesi, yani sosyalizm ile mümkündür. Sömürü düzeni var oldukça patronlar, işçilerin kazandıkları hakları geri almak için her daim uğraşacaktır. Tam da bundan dolayı emeğin korunması mücadelesinin emeğin özgürleşmesi mücadelesine dönüşürülmesi zorunluluktur.

Kurultayımız, tüm kadın işçi ve emekçileri sermayenin egemenliğinden kurtulmak için "sınıfa karşı sınıf" şiarıyla şu güncel talepler için mücadeleyi yükseltmeye çağırılmaktadır:

- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası

- Kesintisiz 2 günlük hafta tatili, 6 haftalık yıllık ücretli izin

- Herkese insanca yaşamaya yeten ücret!

- Herkese iş, herkese iş güvencesi!

- Eşit işe eşit ücret

- Her türlü fazla mesainin yasaklanması

- Her işyerinde ara dinlenme paydosları; sağlıklı, doyurucu yemekler, servis hakkı

- Teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışmasının (22.00-06.00) yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik iş günü ve artı ödeme

- Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasası. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları.

-14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.

-İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.

-Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması.

*Özellikle AKP gericiği ile birlikte eğitim sisteminde gerici-cinsiyetçi uygulamalar her geçen gün yeni boyutlar kazanmaktadır. Kurultayımız, özellikle meslek liselerinde ucuz emek sömürüsü başta olmak üzere sergilenen eğitim politikalarına karşı mücadelenin önemine dikkat çekmektedir.

*8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü yaklaşıyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü tarihsel anlamı, sınıfsal içeriğine ve güncel önemine uygun kutlanmalıdır. Bu 8 Mart'ta emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına, kapitalist sömürünün daha da derinleşmesine, kardeş Kürt halkının vahşi katliamlardan geçirilmesine karşı, kadın işçilere mücadele çağrısı yükseltilmeli, kadın işçilerin tepki ve öfkeleri eylem alanlarına akıtılmalıdır.

* Daha büyük kavgalara atılmak, geçmişten aldığımız gücü kuşanarak geleceğe yürümekle olanaklıdır. Tarihe adını şanlı direnişlerle yazdıran kadın işçilerin mücadele ve direniş deneyimlerinden öğrenmek önem taşımaktadır. Kurultayımız, bugüne kadar kadın işçilerin yer aldığı direniş deneyimlerinin kadın işçilere mal edilmesinin önemine dikkat çekmektedir.

* İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, emeğin ve yaşamın özgürleşmesinin yolunu açmak için, kadın işçi ve emekçilerin mevcut kapitalist düzenden kaynaklı yaşadığı çok yönlü sorunlar karşısında çeşitli yol, yöntem ve araçlarla, bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmaları yürütüyor. Kadın işçilerin örgütlenmesi ve sınıf mücadelesine daha güçlü bir şekilde seferber edilmesi için İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları güçlendirilmelidir.

Devrimci sınıf hareketinin yaratılması hedefi doğrultusunda gerçekleşen Kadın İşçi Kurultayı'nda ortaya konulan düşünce, perspektif ve mücadele kararları doğrultusunda adımlarımız hızlanacaktır.

Devrimci sınıf hareketi için ileri!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Türkiye'de kadın işgücü ve gelişimi - 4

'90'lar ve sonrası

'90'ların öncesinde Türkiye açısından önemli bir siyasal gelişme olan 12 Eylül 1980 darbesi yaşanmıştır. Bu darbe aslında bir ekonomik saldırı planı olan 24 Ocak Kararları'nın hayata geçmesi için gerçekleştirilmiştir. '80 öncesinde, Türkiye sınıf hareketi ve toplumsal muhalefeti ileri ve örgütlü bir düzeyde olduğundan, hak alma bilinciyle hareket eden kadınların da yer aldığı işçi ve emekçilerin karşısında sermaye ve devlet, ekonomik saldırılarını rahatından hayata geçirememekteydiler. Tam da bundan dolayı azgınca bir saldırı, toplumu sindirme projesi olarak askeri-faşist darbe gerçekleşti.

"Bozulan ödemeler dengesi, yüzlü rakamlarla ifade edilmeye başlayan enflasyon, artan işsizlik, yükselen işçi hareketi ve toplumsal muhalefet kârların düşmesi, ülkeye bir iç savaş görüntüsünün hakim olması, yeni yatırımlar yapılmadığı gibi mevcut kapasitenin ancak % 30'unun kullanılması, petrol krizinin yarattığı şok, 19'80 öncesinin manzarasını oluştuyordu.

Bunalıma çareler daha henüz '77 Ecevit Hükümeti döneminde aranmaya başlandı. Ünlü 'kemerleri sıkma' politikası ilk kez Ecevit hükümeti döneminde telaffuz edilmeye başlandı. Ardından gelen Demirel hükümeti 24 Ocak Kararları'nı ilan etti. Fakat tüm bunlara rağmen bu 'istikrar tedbirleri' uygulanamıyordu. Uygulanmasının ilk şartı toplumsal muhalefetin susturulmasıydı." *

'80 darbesi toplumu sindirmeye çalışmış, '80'lerin ortasına kadar karanlık ve sessiz yıllar yaşansa da 1986-1991 arasında sınıfın içindeki dinamikler yeniden harekete geçmişti. 91 yılı ile birlikte sınıf mücadelesi hızla geriye çekildi. Bu yıllar aynı zamanda Sovyetler Birliği'nin dağılması ve çöküşüne denk gelen bir siyasal atmosferle de birleşti. '80 darbesinin etkisi, uzun yılları bulacak derin sessizlik '90'la yeniden başladı diyebiliriz. '90'larda yükselen kamu emekçileri hareketi toplumda belli silkelenmeler, hareketlenmeler imkanı yaratsa da, bu yıllar sermayenin sınıfa dönük saldırılarını ardı ardına uygulamaya başladığı yıllar oldu. Sınıf mücadelesinin geriye çekilmesiyle birlikte sosyal haklara dönük gerçekleşen saldırının sonucunda, kadın işçiler de birçok hakkını kaybetti veya haklar kağıt üzerinde kaldı.

'90'lar sanayileşmenin de geliştiği yıllar, yeni sanayi bölgelerinin olduğu bir dönem aynı zamanda. Özellikle Kürt illerinden yaşanan iç göç ve Bulgaristan'dan Türkiye'ye yönelik cumhuriyet döneminde yaşanan en kitlesel göç sonucunda sanayi bölgelerinde yoğunlaşma yaşanmıştır. Tarımsal alanların kullanımında ve hayvancılıkta gerileme oranı da arttı. Tüm bu gelişmeler istihdamdan işgücünün ücretlenmesine kadar birçok noktada sonuçlar üretti.

'90'lar sanayileşmenin de geliştiği yıllar, yeni sanayi bölgelerinin olduğu bir dönem aynı zamanda. Özellikle Kürt illerinden yaşanan iç göç ve Bulgaristan'dan Türkiye'ye yönelik cumhuriyet döneminde yaşanan en kitlesel göç sonucunda sanayi bölgelerinde yoğunlaşma yaşanmıştır. Tarımsal alanların kullanımında ve hayvancılıkta gerileme oranı da arttı. Tüm bu gelişmeler istihdamdan işgücünün ücretlenmesine kadar birçok noktada sonuçlar üretti.

KADIN İŞGÜCÜNE YANSIMALAR
'90'lar, özellikle de 2000'lerin başı dünyadaki neo-liberal politikaların Türkiye'de hızlı bir şekilde hayata geçirilme yıllarıdır. Kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi, mezarda emeklilik, güvencesiz ve esnek çalışmanın yaygınlaştırılması kadın işçilerin çalışma yaşamına katıl-

masını veya ne şekilde katıldığını belirleyen politikalar oldu. Günümüze kadar uzanan bu süreç, hala çıkartılan yasalar, ortaya konan projelerle kadın işgücünü daha da ucuzlaştırmak, kadın istihdamını sürekliliği olmayan, güvencesiz alanlara ve çalışma biçimlerine yönlendirmektedir.

KİT'lerde (Kamu İktisadi Teşekkülleri) kadın işçilerin istihdam oranı geçmişte yüksekti. Özelleştirmelerle bu kurumların kapatılması kadınların aynı oranda özel sektörde istihdam edilmemesi nedeni ile kadının çalışma yaşamının dışında kalmasına veya büyük ölçekli fabrika vb alanlarda çalışma oranının düşmesine neden oldu.

Esnek çalışma biçimlerinin hayata geçirilmesi için birçok yasanın çıkartıldığı, fiili uygulamaların başladığı bu dönemde atılan adımlar büyük oranda kadın işgücü üzerinden şekillendirilmeye çalışıldı/çalışılıyor. Daha önceki dönemlerde de kadınlar güvencesiz çalışmaktaydı, kayıtdışı çalışma oranı yüksekti. Ama el altından, gizlice uygulanıyor dediğimiz bu uygulamalar, özellikle '90'lardan günümüze daha açıktan hayata geçiriliyor. Yani kuralsızlık kural haline getiriliyor. Bugün artık taşeron çalışma, sigortasız çalışma, sözleşmeli çalışma, yevmiyeci çalışma, evden iş alma, çağrı ile çalışma yaygın uygulanan biçimlerdir. Hizmet sektörünün de yaygınlaştığı

bu yıllarda kadın işgücü büyük oranda hizmet sektörü diyeceğimiz alanlarda istihdam edilmeye başlandı. İşgücüne katılan kadın işçilerin arasında hizmet sektöründe çalışanlar en büyük orana sahip. Bu sektörde esnek çalışma biçimleri, uzun çalışma saatleri, sosyal haklardan yoksunluk yüksek oranda görülmektedir.

Tarımsal alanların ve hayvancılığın azalmasıyla bu işlerin doğrudan içinde olan kadınların çalışma yaşamının dışında kalmasına neden olmuştur. Göç dönemi, sanayi bölgelerine akın eden işçilerin istihdamında önceliğin erkeklere verilmesi de kadınların çalışma dışı kalması veya kayıtdışı çalışmaya yönelmesi sonuçlarını doğurmuştur.

Ücretlerin düşüklüğü, sosyal hakların teker teker alınması ve birçok saldırı paketinin geçirildiği bu yıllarda, tüm bu sorunlar en çok kadın işgücü üzerinde sonuçlar yaratmıştır.

Yararlanılan kaynaklar:

- Türkiye'de Kadın İstihdamı: Ülke ve Bölge Düzeyinde Sektörel Analiz, Metin BERBER-Burçin YILMAZ ESER
- Türkiye'de Kadın Emegi ve İstihdamı'na Yönelik Politikalar, KEİG Platform -İşçi Sınıfı Tarihinden Kesitler, Kızıl Bayrak, Ağustos-Eylül 1994
- EKİM I. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar, s. 98-99, Eksen Yayıncılık *

Dünya kadın örgütlenme deneyimleri üzerine - 4

Küba'da kadınlar ve bir örgütlenme deneyimi olarak FMC

Küba'da kadın örgütlenme deneyimlerini iki başlık altında incelemek gerekmektedir. Bu başlıklardan birincisi, kadınların, Küba Devrimi öncesinde köleciliğe ve sömürgecilığe karşı verilen mücadele içinde tuttıkları yer, ikincisi ise devrimden sonra toplumsal dönüşüm içerisinde oynadıkları rol ve örgütlenme deneyimleridir.

1: KÖLECİLİĞE VE SÖMÜRGEÇİLİĞE KARŞI KÜBA'DA KADINLAR

Küba'da 1800'lü yıllar İspanyol egemenliğinin hüküm sürdüğü yıllar oldu. Köleciliğin yaygın olduğu ve feodal üretim ilişkilerinin İspanyol egemenler tarafından körüklendiği bu yıllarda ayaklanmalar şüphesiz kırsallarda yoğunlaşmaktaydı. Küba tarihine "yüce savaş" olarak geçen bu dönemde bir köle kadının, 5 Kasım 1843'te Triumvirate Değirmeni'ndeki ayaklanmaya öncülük eden Carlota'nın adını anarak yazımıza başlayacağız. Carlota gibi sayısız kadının katılımının olduğu Kübalı isyancılarla İspanyollar arasında süren 10 yıllık savaşın sonunda, adaya giren ABD sözde "kurtuluş" adı altında kendi egemenliğini kurması uzun sürmedi. Küba'yı siyasal ve ekonomik olarak kontrol altına alan ABD ve onun kuklası diktatörlükler, Küba'da toplumsal mücadelenin de baş düşmanı oldu.

1900'lü yıllar çeşitli sektörlerden işçilerin grevlerine tanıklık etti. Kübalı işçiler, salt ekonomik talepler uğruna mücadele etmiyor, dört bir yandan kendilerini kuşatan diktatörlüğe karşı da mücadele bayrağını yükseltiyordu. Mart 1930'da Küba Ulusal İşçi Federasyonu, Machado diktasına karşı açlık yürüyüşleri düzenlemeye başladı. Machado diktatörlüğünün federasyonu yasa dışı ilan etmesine ise genel grevle karşılık verildi. İki yüz bini aşkın işçi ve memurun katıldığı grev sonucunda Havana ve Mamanillo'da yaşam bütünüyle durdu. Kırsal kesimde ise ilk köylü birlikleri deneyleri yaşanmaya başladı. Bu ilk sarsıntının ardından son darbe, Ağustos 1933'te yine işçi sınıfı tarafından vuruldu. 7 Ağustos'ta Machado Havana'da binlerce kişiyi makineli tüfek ateşi ile katletti. Bunun üzerine genel grev ulusal bir ayaklanmaya dönüştü ve diktatör 12 Ağustos'ta devrildi. İşçi sınıfının diktatörlüğü devirmedeki etkin rolüne karşın politik-siyasal arenada kendini temsil edememesi, yani saflarında

örgütlü olduğu bir partisi olmadığı için iktidar yine burjuvazinin temsilcilerine kalacaktı. Çavuşlar isyanıyla yıldızı parlayan Batista ise oportünist manevralarla yeni "kurtarıcı" ve ardından da aynı anlama gelmek üzere yeni "diktatör" olarak Küba halkının karşısına çıkıyordu.

Öğrenci hareketinin içinden ileriye çıkan Fidel ve arkadaşları 26 Temmuz 1953'te başarısız ancak sarsıcı Moncada baskını ile Küba'da devrimci hareketin odak noktasının ilk tohumlarını atmış oldular. İçerisinde kadınların da bulunduğu eylemin ardından diktatürün acımasız karşı saldırısı, Kübalı kitlelerde mücadele azmini kırbaçladı. Moncada Baskını'ndan ismini alan 26 Temmuz Hareketi Fidel'in deyimiyle bir parti değil devrimci bir hareketti. Ve Fidel'in ünlü savunmasında önerdiği gibi küçük ve topraksız köylünün, sanayi proleteryasının, orta sınıfın ve küçük burjuvazinin bazı kesimlerinin ittifakını öneriyordu. Mücadele biçimi olarak da esas olarak gerilla hareketini benimseyen 26 Temmuz Hareketi, Sierra Maestra dağlarını kendine mesken olarak seçecekti. Ancak kentle bağlar sıkıca kurulmuştu. Gerilla hareketini başarıya götüren de bu oldu. Öğrenci hareketi geliyor, sokak çatışmaları yoğunlaşıyordu. Diğer bir yandan 1955 sonlarında şeker sanayinde genel greve gidildi. Grev Las Villas kentinde barikat savaşlarına dönüştü. 26 Temmuz Hareketinin kent örgütlenme sorumlusunun öldürülmesi üzerine 30 Haziran 1957'de Santiago'da barikat savaşına dönen genel greve gidildi. İş bırakma bütün bölgeye yayıldı. 1957'de donanma ayaklanması ile bir başka kent bir kaç gün isyancıların denetimine geçiyordu. Diktatörlük can çekişirken acımasızca taaruza geçti fakat kendi sonunu getirdi.

Tüm grevlerde kadın işçiler de yerlerini aldılar. Yalnız 1958 yılında, devrim sürecinin istatistikleri gösteriyor ki, kadınların işgücü içerisindeki sayısı 194.000 dolaylarındaydı ve bu sayının %70'i hizmetçi olarak çalışmaktaydı. Kadınların Küba Devrimi'ne katılımı grevlerdeki katılımın yanı sıra büyük ölçüde öğrenci hareketinde tuttıkları yer ve beraberinde cephe gerisinde ve bizzat cephe aldıkları görevlerle ölçülebilmektedir. Kadınlar savaşta savaş bantları satıyor, üniforma diyor, propapanga çalışmalarında yer alıyor, kentlerdeki eylem ve sabotaj birimlerine katılıyor, silah taşıyor

ve dağlarda savaşıyordu.

Savaşın son yılının ortalarında ise bir düzine kadının katılımıyla Mariana Grajales Müfrezesi kuruluyordu. Kadınların bir araya gelip erkek kardeşleriyle eşit koşullarda savaşmak istediklerini beyan etmeleri üzerine kadınların tam katılımına ilişkin Küba'da bilinen ilk ideolojik tartışma hayat bulmuş oldu. Bu tartışmada "kan görünce bayılan kadın", "öldürmek için çok yumuşak olan kadınlar", "kadının annelik iç güdüsü" gibi argümanlar su yüzüne çıksa da kazanan taraf kadınlar oldu ve Eylül 1958'de kurulan müfrezeye, yirmi dolayında önemli çarpışmaya katıldı.

2: DEVRİM YILLARI; FMC DENEYİMİ VE KÜBALI KADINLAR

Küba Devrimi'nin ardından ABD emperyalizminin karşı saldırılarına karşı devrimi savunan Küba halkının içinde kadınlar da yer almışlardır. Bir devrimin kaderinde kadınların ne derece örgütlü olduğunun belirgin bir payı olduğunu kavrayarak, komünist partinin yarı bağımsız kadın örgütlenmesi FMC* (Kübalı Kadınlar Birliği) sahneye çıktı. FMC; ülkenin verili ekonomik-politik durumu çerçevesinde kadınların sosyal-siyasal bilincini ve emek gücü içerisindeki konumunu gözetererek dönemsel kadın politikaları belirlemiş ve bu politikaları hayata geçirmiştir. Kendi bünyesinde işçi kadın komisyonu, köylü kadın komisyonu, genç kadın, eğitim birimleri gibi çalışma grupları kurmuştur. Her bir komisyon ulaşmayı amaçladıkları kitleye yönelik hedefler belirlemiş ve bu doğrultuda konferanslar örgütlemiş, gezici ekipler oluşturmuştur.

FMC, devrimin ilk yıllarında işsizliğin yaygın olduğu ve kadınların okuma yazma oranının çok düşük olduğu, komünizm karşı başlatılan anti propagandanın kadınlar cephesinden etkin olarak karşılık gördüğü bir düzlemde, kadınların istihdama çekilmesini dört-beş yıllığına ötelemiştir. Bunun yerine, kadınları örgütlülüğe çekebilmek ve iş gücü becerisi geliştirebilmek adına dikiş kursları örgütlemiş, özellikle kırsal bölgelerde eğitim kampanyaları başlatmıştır. Burjuva kadınların hamleleri karşısında kadın istihdamının %70'inin hizmetçi olduğu bu ülkede, hizmetçilere zorunlu kurslar örgütlemişler ve hizmetçi kadınları devrimin tarafına çekebilmişlerdir. Okuma

yazma kampanyaları örgütlenirken Küba'nın dört bir yanına gönüllü FMC üyeleri gönderilmiş, bu kampanya çalışması boyunca karşı devrimci saldırıların hedefi olarak çok sayıda şehit vermişlerdir. Kadınların eşitlik bilincini yükseltebilmek, aynı zamanda Kübalı erkekleri bu konuda eğitebilmek adına ise çeşitli yöntemler kullanılmıştır. Örneğin gezici tiyatro ekibi kurulmuş, bu tiyatro ile beraber gidilen köylerde sergilenen oyunun ardından tartışma platformları kurularak kadın-erkek ilişkileri üzerine tartışmalar yapılmıştır.

İşsizliğin görece hafiflediği dönemde ise FMC, politikasında kadın istihdamını ön plana almış, partinin tarım politikaları ekseninde köylü kadınları aktifleştirmiş, verdikleri konferansların ardından seçilen kadınları örgütçü sorumluluğu ile alanlara yollamış ve kadınların toplumsal hayatta daha etkin rol almasına yönelik bilinçli politikalar geliştirmiştir.

Ayrıca, Küba'nın toplumsal hayatına ilişkin hazırlanan tüm yasalarda FMC etkin olarak yer almış, hazırlamış olduğu tasarımları halka sunarak tartışmış ve yasa tekliflerinin son hallerini partiyeye ancak bu yolları tükettikten sonra sunmuştur. Böylece Kübalı erkek ve kadınlar, medeni yaşamlarını düzenleyen yasalar tartışılırken kadın-erkek eşitliği ilkesini de tartışmış ve onaylamıştır.

FMC, komünist partinin yarı bağımsız kadın örgütlenmesi olarak partinin dönemsel politikalarını kadınlara taşıdığı gibi, parti içerisinde de kadın sorununa dair yaklaşımlarda kendi bakışlarını partinin toplamına sunabilmiştir.

FMC'nin çalışmaları ile beraber Kübalı kadınlar üretime kitlesel olarak katılmışlar, toplumsal hayatta bir dizi görev almışlar, toplumsal dönüşüm içerisindeki vazgeçilmez yerlerini bir kez daha göstermişlerdir.

* FMC, bugün halen yaşayan bir örgütlenmedir. Küba'nın içinden geçmekte olduğu siyasal-ekonomik konjonktürde çalışmalarına devam etmektedir. Bu yazıda deneyimini paylaştığımız yıllar 1950-70 arasında kapsamaktadır.

Kaynakça:

- * Kübalı Kadınlar / Margaret Randall
- * Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi/ cilt 5
- * Küba; Devrimin Geçtiği Yol / E. A. Griveniç

Bin yılların mirası

Son dönemde yaşadığımız, duyduğumuz, gördüğümüz her şey “bu da olmaz” dedirtecek cinsten. Ama artık bu da olmaz diyeceğimiz bir şey kalmadı galiba. Aykırı olan, en olmaz olan yaşanıyor bu gün ülke sathında. Yıllardır Aleviler için bunlar “ana, bacı tanımaz”, “mum söndü yapıyorlar” diyenlerin gerçekliğini görüyoruz. Annesinin diz kapağından etkilenenlerden tut, “kızınla birlikte olursan, kızın anasıyla nikâhın bozulacağı”ni beyan eden fetvalar yayınlayanına kadar gördük. Ama şimdi sanki daha iyi anlıyorum olayları “Kızlı-erkekli aynı evde kalınır mı?” diyenlerin, bırakın başka bir kadından etkilenmeden aynı evde kalmayı, birlikte yaşadığı kendi kızından ve annesinden etkilendiğini öğrenmiş olduk. Ensest ilişkinin bu kadar yaygın olduğunu, her kadının “tahrik” unsuru olabileceğini bunlar sayesinde görmüş olduk.

Kadınların katmerli eziyete maruz kaldığı, eziyetin tüm çıplaklığı ile yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Her gün beş kadını cinayete kurban veriyoruz. Her gün onlarca kadın taciz ve tecavüze uğruyor. Tecavüze uğrayan kızlarımız-kadınlarımız intihar ediyor. Kadınların yaşam alanları, giyimleri, gülüşleri, kiminle ve nasıl konuşacakları hedef tahtasına oturtulmuş durumda. “Düşman(!)” kampta olan kadınların çıplak bedenleri sokak ortasında teşhir edilirken, yaşayan kadınların bedenleri, zihinleri tutsak edilmiş ya da satılık hale getirilmiş durumda.

Özgecanlar vahşice öldürülürken, Canseller yaşadıklarını kaldıramadığı için intihar eder. Bizlere bu vahşeti yaşatanlar “iyi hal” indirimi alır, “saygın” tutumu ve samimi açıklamalarından kaynaklı serbest bırakılır. Kadınlar, katlanması zor bir cenderenin içinde yaşamaya mahkûm edilir. Peki, bu güç nereden alınır? Bu kadar arsızlık nasıl yaşanır? “Kadın erkek eşit değildir. Fitrata ters” diyen devletin en yetkili ağzı, dinsel gericiliğin başkalarının yayınladığı fetvalar, karısını “uzun adam”a peşkeş çeken yöneticiler, “abartmayın yaşadıklarımız Amerika’da da yaşanıyor” diyen kaleşörler ve tüm bu olanları televizyonda dizi seyrederek gibi seyreden, dumura uğramış bir toplumun varlığı bu cendereyi derinleştirmektedir.

Gün boyu yayınlanan evlendirme programları kadın pazarının en meşrulaşmış halidir. Milyonların gözü önünde, bu kadar “mutaassıp” bir toplumun(!) gözü önünde medya çöpçatanlık yapar. Kimsenin gıki çıkmaz. Ama aynı bu toplum “gecenin üçünde dışarıda bir kadının

Bin yılların mirasıdır. Kadın erkeğin mülkiyetidir. Kendisinden boşanmak isteyen, evlilik teklifini reddeden kadınların bu kadar kolay öldürülmesinin gerisinde bu miras gerçeği yatmaktadır. Tıpkı tarlası, evi vb. bir eşyası gibi kadını alıp satar, çünkü kullanım hakkı kendine aittir.

ne işi var, etek giymeseydi, o da aranıyordu” zaten gibi gerekçeler bularak pisliğin üstünü örtmeye çalışır. İzlenen her dizide bir aşk üçgeni vardır ve bu durum hayranlıkla izlenir. Yanı başında böyle bir olay yaşandığında ise en büyük yargıç olup kadını linç ederken, erkeği “adama bravo iki kişiyi birden idare ediyormuş” diye takdir eder. Ahlak yine görevini yapmıştır. Suçlu kadındır ve verili ahlak kurallarına uymayanın başına bunlar daha çok gelecektir. Ahlak denilen şey çifte standardın ta kendisidir. Kadın için başka şeyler erkek için başka şeyler öğütler ve hep erkek lehine kararlar alır.

Bin yılların mirasıdır. Kadın erkeğin mülkiyetidir. Kendisinden boşanmak isteyen, evlilik teklifini reddeden kadınların bu kadar kolay öldürülmesinin gerisinde bu miras gerçeği yatmaktadır. Tıpkı tarlası, evi vb. bir eşyası gibi kadını alıp satar, çünkü kullanım hakkı kendine aittir. Kızından etkilenen erkek belki de ilk gece hakkını kullanıyordur. Çünkü çocu-

ğun mülkiyeti babaya aittir. O her şeyin sahibi olduğu gibi küçük kızın da sahibidir ve mülkiyetine ilk o el koymalıdır. Kadın, erkek egemen bir toplumda erkeklerin ortak mülkiyetidir. O yüzden evde, sokakta, okulda, iş yerinde tüm erkekler; taciz etme, tecavüz etme ve hatta öldürme hakkını kendinde görür. Binlerce yıllık bu mirasa karşı olan erkeği de “tüh senin erkekliğine” diye aşağılar ve kendi içinden dışlar. Bu tip, erkekliğin yüz karasıdır. “Bir kızla aynı evde kalacaksın da ona dokunmayacaksın öyle mi, oğlum senin erkekliğinde bir sorun mu var” diye başlar sorular, gönüllü birlikteliğe ve rızaya dayalı ilişkiyi anlayamaz. Zorla ya da gönüllü olması önemli değil, belirleyici olan onun erkekliğidir. Mülkiyet ilişkilerinin belirlediği hukuk sistemi buna kılıflar bulur, ahlak ve din bu durumu yaygınlaştırır ve toplumun nezdinde meşrulaştırır.

Belki de bizim toplumda en çok kullanılan sözlerden biri olan “kuyruk sallamasa kimse bir şey yapmaz” deyimi

hayatın gerçekliğine dönüşür. “Cansel öğretmenine kuyruk salladığı için öğretmen denilen kişi onunla birlikte olmuştur” vb. yürek ve kulak tırmalayıcı diyalog günlerce dillerde pelesenk olur. Cansel yaşadıklarını kaldıramaz, çünkü var olan ahlak sistemine göre “suçlu olan” odur. Yaşadığı suçluluk psikolojisi ve yaşadıklarının ağırlığı onu yapayalnız bırakmıştır. Kime anlatabilir ki yaşadıklarını, kim anlayabilir onu. Tecavüzcülerin serbest kaldığı, hakaret(!) edenlerin tutuklandığı bir ülkede kime güvenebilir. Cansel, intihar etmedi toplamda devletiyle, yargısıyla, ahlakıyla, eğitim sistemiyle çürümüş bu sistemin birlikte işlediği bir cinayete kurban gitti. Tacizin, tecavüzün, Özgecanların, Cansellerin ve onların şahsında yaşamını kaybeden tüm kadınların hesabını sormak için pislikleri her yere saçılan bu sisteme karşı kadını-erkekli örgütlü mücadele tek seçeneğimizdir.

BİR EĞİTİM EMEKÇİSİ

Komintern: Dünya devriminin partisi

A. Engin Yılmaz

Emperyalist dünya savaşının ve dünyayı sarsan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ateşi içinde doğan Komintern'in kuruluşunun (4 Mart 1919) üzerinden 97 yıl geçti. Bu süre içinde uluslararası devrimci işçi sınıfı hareketi zaferler ve yenilgilerle, devrimci atılımlar ve gerilemelerle dolu tarihsel bir süreç yaşadı. Bu süreçte Komintern'in kuruluş ilke ve amaçları uluslararası devrimci işçi sınıfı hareketi ve devrimci sınıf partilerine yol gösterici olma özelliğini bugüne kadar korudu. Sonradan uğradığı akıbet ne olursa olsun o güne kadar dünya devrimci hareketinin bütün bir birikim ve deneyimini kimliğinde biçimlendiren Komintern, toplumsal devrimler çağının ilk büyük devrimci dalgasının devrimci ürünü olarak devrimci işçi sınıfı hareketi tarihinde eşsiz bir yer edindi.

Komintern kendi ilk tüzüğünde kuruluş amacını "Yeni Uluslararası İşçiler Birliği, değişik ülkelerin proleterlerinin, kapitalizmi yıkmaya, proletarya diktatörlüğünü ve sınıfların tümünden ortadan kaldırılmasına ve komünist toplumun ilk evresi olan sosyalizmin gerçekleştirilmesine yönelik bir uluslararası Sovyetler Cumhuriyetini kurma hedefiyle girişecekleri ortak eylemleri örgütlemek için kurulmuştur" sözleriyle ifade etmektedir. Milyonlarca proleter, ezilen emekçi yığınlar ve sömürgeci boyunduruk altındaki ezilen halklar dünyanın dört bir tarafından kapitalist sömürü düzenine karşı bir savaş çağrısı ve esirler dünyasının kurtuluş özlemi olan Komünist Enternasyonal'in bayrağı altında sermaye sınıfını tarihe gömmek için mücadeleye atılıyorlardı.

Komintern, I. ve II. Enternasyonalin deneyim ve birikimleri üzerinde yükseldi, onların teorik ve örgütsel sentezinin ifadesi oldu. Marks ve Engels'in önderlik ettiği Birinci Enternasyonalin tarihsel anlamı, uluslararası sınıf mücadelesinin ideolojik ve örgütsel temellerini atmış ve bilimsel sosyalizmin ilkelerinin zafer kazanmış olmasında yatarken, İkinci Enternasyonal'in tarihsel anlamı ise milyonlarca proleter sosyalizm bayrağı altında örgütlenmiş olmasıydı. Ne var ki sonraki süreçte II. Enternasyonal partilerinin burjuvazinin sözcüleri durumuna düştüklerini ve devrimci işçi hareketinin II. Enternasyonal şahsında tarihin en büyük ihanetini yaşadığını biliyoruz. Üçüncü Enternasyonal ise, dünya devrimi gerçekleştirmenin enternasyonal olacaktı. Lenin de, kuruluşunun hemen ardından, Üçüncü Enternasyonal'in tarihteki yerini

vurgularken güçlü dünya devrimi beklentisinin de iyimserliğiyle Komintern'in 1. Kongresi'nde "Komünist Enternasyonal Birinci Kongresi, bize komünist dünya devriminin zaferinin güvence altında olduğunu gösteriyor" diye özetliyordu. Zira Komintern'in Dünya Devrim Partisi olmasının bir başka özelliği de onun ilk kez tüm dünya ölçüsünde bir uluslararası örgüt olarak ortaya çıkmasıydı.

Emperyalist savaş Batı Avrupa partilerindeki devrimci ve oportünist eğilimlerin kesin bir ayrışmasını nihayet gündeme getirmiş, İkinci Enternasyonal'in savaş ortamında çözüldüğü, çürüdüğü ve iflas ettiği ortaya çıkmıştı. İkinci Enternasyonal'in tüm oportünist ve şoven temsilcileri, emperyalist savaşta "anavatan savunması" bahanesiyle kendi burjuvazilerinin yanında saf tutarak hem kendi ülkelerindeki devrimin, hem de Ekim Devriminin karşısına dikildiler ve Roza'nın deyişiyle "Çürümüş bir ceset"e dönüştüler.

Güçlü bir marksist teorinin ve çok zengin bir pratiğin yanısıra sağlam bir enternasyonalist kimliğin taşıyıcısı olan Bolşevikler, İkinci Enternasyonal'in ihanetinin yarattığı yıkım ortamında, işçi sınıfı hareketinde ve işçi sınıfı partilerinde süren şaşkınlığı ve dağınıklığı gidermek, devrimci enternasyonalizme sadık kalmış az sayıda çevreyi toparlamak için yeni bir enternasyonalin kurulmasının zorunluluk haline geldiğinin bilincindediler. Zira devrimci çalkantılar içinde olan Avrupa'da ideolojik ve örgütsel bakımdan hazırlıklı hemen hiç bir marksist

parti yoktu. Örneğin Almanya devrimci bunalımın merkeziydi ve Kasım Devrimi patlak vermişti ama yazık ki devrimci parti yoktu. Az sayıdaki devrimci çevrelerin gelişmesi ve geleneksel partilerden koparak yeni tipte devrimci partiler olarak güçlenmesi Avrupa devrimine hazırlanmak ve devrimin kaderini güvenceye almak için yaşamsal önemdeydi. Bolşeviklerin uluslararası komünist harekete ve dünya devrimine karşı sorumluluğunun bir gereği olarak III. Enternasyonal'in kurulması zorunluluktu. Lenin, bu zorunluluğun aciliyetini "tam da biz, tam da şimdi, vakit geçirmeksizin yeni, devrimci bir Enternasyonal kurmalıyız" biçiminde özetliyordu. Böylece Lenin'in büyük çabası ve ısrarı ile kurulan Komünist Enternasyonal (Komintern), dünya devriminin dünya partisi olarak inşa edilmiş ve proleterya enternasyonalizminin en yüksek ifadesi olmuştu. Böylece devrimin reform üzerindeki, Leninizmin sosyal demokrasi üzerindeki, enternasyonalizmin ise milliyetçilik ve şovenizm üzerindeki zaferi kesinlik kazanmış oldu.

Dünya devriminin dünya partisi doğal olarak devrimci partilerden oluşmalıydı. Bunun için de II. Enternasyonal ideolojisi ile bağlarını koparmamış, yalpalayan ve kararsız grupların enternasyonale katılmasını engellemek için Lenin II. Kongrede "21 Koşulu" öne sürüyordu. Zira Komintern içindeki yeni tipten partiler, çağın gündeme getirdiği proleter devrimleri gerçekleştirme ve sosyalizmi inşa etme göreviyle yüz yüzdüler. Bu da ancak II. Enternasyonal'in tüm etkilerinden arın-

mak koşuluyla yerine getirilebilirdi.

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFI KARDEŞLİĞİ VE ENTERNASYONALİZMİN GÜNCEL ÖNEMİ

Dünya çapında keskinleşen sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelelerinin ve bunun yol açtığı toplumsal sarsıntıların, siyasal çalkantıların ve çok yönlü sosyal mücadelelerin, bunalımların ve emperyalist savaşların yaşandığı bir tarihsel dönemin içindeyiz. Bu tarihsel süreç içinde sağlam bir tarih bilincine sahip olmak, geride kalmış devrimci sınıf mücadeleleri ve komünist hareketin tarihsel dersleriyle donanmak özel önem taşıyor. Kuruluşunun üzerinde 97 yıl geçen Komintern'in deney ve dersleri, teorik ve stratejik ilkeleri uluslararası işçi sınıfı hareketine ve devrimci sınıf partilerine yol göstermeye devam ediyor. Ortadoğu ve Türkiye'deki (ve elbetteki dünyadaki) ulusal, ırkçı, etnik, milliyetçi ve şovenist dalgaya ve bunun sınıfı paralize eden, sol akımları etkisi altına alan sonuçlarına baktığımızda bu derslerin en önemlilerinden birinin proleterya enternasyonalizmi olduğu görülmektedir.

İşçi sınıfının kurtuluşunun ulusal değil uluslararası bir dava olduğu Marksizmin kurucuları tarafından daha en başından itibaren bilimsel olarak ortaya konulmuştu. Manifesto, "İşçilerin vatani yoktur" diyor ve "Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!" şiarını yükseltiyordu. Marx'ın önderlik ettiği I. Enternasyonal'in tüzüğü ise, "Emeğin kurtuluşunun, ne yerel ne de ulusal, fakat modern toplumun var olduğu bütün ülkeleri kapsayan ve çözümünü, en ileri ülkelerin pratik ve teorik işbirliğine dayanan sosyal bir mesele olduğunu" belirtiyordu. Elbette ki her ülke proleteryasının öncelikle kendi burjuvazisi ile hasaplaşacağı ve evrensel kurtuluşa bu yolla ulaşılacağı gerçeğini de sıkı sıkıya göz önünde tutmak durumundayız.

Tarihsel olarak yeni bir devrimler dönemi içine girdiğimiz bugünkü koşullarda işçi sınıfının devrimci bilinç ve örgütlülüğünü enternasyonal ilkeler ışığında ilerletip güçlendirmek, sınıf içinde ulusal dar görüşlülüğe ve şoven milliyetçi eğilimlere karşı sınıfın enternasyonal çıkarlarını esas almak temelinde sistematik bir mücadele yürütmek devrimci bir işçi hareketinin yaratılmasında özel bir önem taşıyor.

Suriye’de ateşkes süreci ve savaş tehditleri

Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı birleşik direniş

Rusya-ABD anlaşması ve Suriye’nin onayı ile 27 Şubat gecesi başlayan ateşkesin etkili olduğu bildiriliyor. Ateşkesten sonuç almak isteyen Rusya ise, hava saldırılarını durdurdu. ABD Dışişleri Bakanlığı adına yapılan açıklamada da, ateşkesin etkili olduğu teyit edildi.

ÜÇLÜ ŞER EKSENİ, İŞİD, EL NUSRA AYNI SAFTA

Ateşkesin kapsamı dışında kalan İŞİD, El Nusra ikilisi, özellikle sivil halkı hedef alan saldırıları yoğunlaştırırken, şer eksenini de süreci sabote etmek için çırpınıp duruyor. Şer ekseninin aparatı Katar petro-dolar akışı ve El Cezire kanalı ile savaş kundakçılığına devam ederken daha aktif olan Türkiye-El Suud ikilisi ise, bölgesel savaşa yol açabilecek kışkırtmaları sürdürüyorlar.

Türk ordusun katılımıyla tatbikat organize eden El Suud rejimi, Suriye’ye saldırmak için topladığı tetikçi sayısının 200 bine ulaştığını iddia ediyor. Birçok ülkeden devşirilen paralı askerlerle bir yıldan beri Yemen’e saldıran El Suud, aynı taktikle Suriye’ye saldırma küstahlığından vazgeçmiş değil. İŞİD’in ideolojik kaynağı olan Vahhabi vahşetinin tetikçiliğini yapacak 200 bin kişinin devşirilmesi, sadece Suriye için değil, bölge halklarının tümü için de ciddi bir tehdittir. Zira Türkiye-El Suud koalisyonunun saldırganlığı bölgesel savaşı tetikleme riskini kat kat arttırıyor.

AKP denetimindeki Türk sermaye devleti de ortağı El Suud gibi ateşkesi sabote etmeye çalışıyor. Özellikle PYD denetimindeki bazı yerleşim alanlarını hedef alan saldırılar, İncirlik Üssü’nün yabancı savaş uçaklarıyla doldurulması, İŞİD çetelerinin Türkiye topraklarından giriş yaparak Tel Abyad’a saldırımları vb... Tüm bunlar şer ekseninin ateşkesi baltalamak için seferber olduğunun somut kanıtlarıdır.

NATO TEHDİTLERİ

Beş yıldır cihatçı terör örgütlerine her türlü desteği sunan AKP iktidarı, Kürt halkının kazanımlarını yok etmek için

doğrudan savaşa katıldı. Hal böyleyken “güvenliğimiz tehdit altında NATO bizi korumalıdır” gibi alçaltıcı yakarışlarını da sürdürüyor.

Önceki günlerde kara saldırısına hevesli olmadığını hissettiren emperyalist savaş aygıtı NATO, aynı zamanda üyesi olan Türkiye’yi gerekirse savunacağına da ilan etti. Ateşkes sürecine girildiği günlerde açıklama yapan NATO şefleri, gerekirse Rusya ile savaşmaya hazır olduklarını ilan ettiler. Böyle bir savaşın 3. Dünya Savaşı anlamına geleceği açık iken savaş aygıtı şeflerinin savaş ateşini körükleyen bu tutumları, kapitalist/emperyalist sistemin insanlığa savaş ve yıkımdan başka sunacak bir şeyi kalmadığının küstahça itirafıdır aynı zamanda.

ABD: “SAVAŞ SEÇENEĞİ MASADA”

Rusya ile ateşkes konusunda anlaşan ABD, bu girişim başarısızlığa uğrarsa savaş seçeneğinin masada olduğunu da ilan etti. Böyle bir açıklama, ABD uşağı şer ekseninin süreci sabote etme girişimlerine verilmiş onay kapsamında değerlendiriliyor. Zira Suriye’ye karadan saldırmak isteyen Türk devleti-El Suud cephesinin sıkıntısı, ABD’nin bu saldırıya komuta etmek istememesidir. Hal böy-

leyen B planı masada açıklaması, Türk devleti-El Suud cephesine “ateşkesi sabote etmeye devam edin” mesajı olarak değerlendiriliyor.

“Teröre karşı savaş” demagojisini elden bırakmayan ABD emperyalizmi, çifte standarda dayalı bu tutumuyla halen dinci terörün esas dayanağı olduğunu ispatlamış oluyor. Zira ateşkes süreci henüz başlamışken “savaş planı masada” söyleminin gündeme getirilmesi, kirli hesapların yansımından başka bir anlam taşımıyor.

HEGEMONYA SAVAŞI

Suriye savaşı hegemonya çatışmasının cephelerinden biridir sadece. Odak noktası olması savaşın dolaysız arenası olmasındandır. Zaten ABD-NATO merkezli militarist açıklamaların bir kısmı Suriye ile ilgili değildir. Dünya jandarması ABD gerileme sürecini savaş aygıtı eliyle durdurmaya çalışıyor. Bu da çatışma ve savaş riskinin insan soyunun geleceğini tehdit etmesi anlamına geliyor.

Hegemonya savaşları kapitalist/emperyalist sistemin yapısından kaynaklanıyor. 20. yüzyılda iki dünya savaşı ile akıl almaz yıkımlara sebep olan sistem, çok daha ağır yıkımlara yol açabilecek 3.

Dünya Savaşı’nı da tetikleyebilir. Bu da bölgesel savaşların faturasını ödemek zorunda bırakılan işçi sınıfıyla emekçilerin çok daha büyük bir tehlike ile karşı karşıya kalma ihtimalinin giderek yükseldiğine işaret ediyor.

EMEKÇİLERLE EZİLEN HALKLAR İÇİN ÇIKIŞ YOLU

Suriye’de ateşkes süreci geçici bir süre savaşın bitmesine yol açsa bile -ki bu kolay değil- hegemonya çatışmaları devam edecek. Bu da birçok ülkeyi tahrip eden emperyalist savaş politikasının ortadan kalkmak bir yana, başka ülkelerin de savaş ateşine atılmaya devam edeceği anlamına geliyor. Bu uğursuz süreç halkları etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalama planı için de uygun zemin oluşturuyor.

Tüm savaş ve yıkımların bedelini ödemeye mahkum edilen işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar için tek çıkış yolu, emperyalist savaşa ve bölgedeki suç ortaklarına karşı bölgesel/birleşik direniş örebilmektir. Bu hedefe ulaşana kadar savaş ve yıkımların faturasını emperyalistlerle suç ortaklarına ödetmek mümkün olmayacaktır.

Gerici koalisyon tatbikata başladı

Emperyalist koalisyona bağlı olarak Suriye’de saldırganlığı tırmandıracaklarını açıklayan Suudi Arabistan ve işbirlikçi devletler sözde “ateşkes”e rağmen destekledikleri gerici çeteler eliyle bölgedeki saldırılarını sürdürüyor. Öte-

yandan, ABD tarafından “ateşkes uygulanamazsa B planı olmalı” çağrısı doğrultusunda bölgedeki ABD müttefikleri tarafından askeri hazırlıklar sürüyor.

Ortadoğu’da Suudi Arabistan öncülüğünde emperyalizmin işbir-

likçisi ülkelerin oluşturduğu “İslam Ordusu”, 29 Şubat günü Suudi Arabistan’da tatbikata başladı. Türkiye’nin de içinde olduğu 20 ülkenin askerleri Suudi Arabistan’da düzenlenen Kuzeyin Gök Gürültüsü tatbikatında yer alıyor. Tatbikata yakla-

şık 200 bin asker, 100 savaş uçağı ve yüzlerce kara savaş aracının katıldığı belirtiliyor. Yine tatbikatın katılan asker sayısı ve yayıldığı alanın genişliği açısından Ortadoğu’nun en büyük askeri tatbikatı olduğu söyleniyor.

İran seçimleri;

“Muhafazakarlar” geriliyor “Reformcular” güçleniyor

İran’da gerçekleşen seçimlerin galibi, Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani’yi destekleyen “reformcular”la “ılımlılar” oldu. Daha İslamcı, daha baskıcı çizgiyi temsil eden “muhafazakarlar” ise, belirgin bir hezimet yaşadılar.

Seçimden önce açıklama yapan dini lider Ali Hamaney, İran halkının seçimlere yaygın katılım sağlaması çağrısında bulundu. Ülke genelinde katılımın %62’yi aştığı bildirildi.

Reformcu/ılımlı blok sadece başkent Tahran’da değil, ülkenin diğer kentlerinde de yüksek oy aldı. Sonuçlar, Ruhani politikalarının toplumun çoğunluğu tarafından desteklendiğini ortaya koydu. Reformcular 85, ılımlılar 73 sandalye kazanırken, muhafazakarlar sadece 68 sandalye kazanabildi. Kalan 59 sandalye için Nisan ayında seçimlerin ikinci turu yapılacak. Seçim sonuçları, 1980’den beri yönetimde ağır basan dinci-zorba zihniyetin gerileme sürecinde olduğunu gösterdi.

Reformcularla muhafazakarlar arasındaki çatışma yeni değil. İran burjuvazisinin bu iki temel siyasi temsilcisi '90'lı yıllardan beri iktidar ve ranttan daha büyük pay almak için çatışıyor. Nitekim Mahmud Ahmedinecad döneminden önce reformcuların adayı Muhammed Hatemi, Cumhurbaşkanı seçimlerini kazanmış, ancak dinci-gerici iktidarın çelmelerine maruz kalan Hatemi, beklenen reformları gerçekleştirmeye muvaffak olamamıştı.

Hatemi’den sonra tekrar öne çıkan muhafazakarlar, 2009 seçimlerinin ardından patlak veren “yeşil hareket”i zorbalıkla ezerek yollarına devam ettiler. Hasan Ruhani’nin seçimleri kazanmasıyla öne geçen reformcu/ılımlı kanat bu seçimlerle konumunu daha da güçlen-

dirmiş oldu. Sadece 290 üyeli parlamentoda değil, din adamlarından oluşan 88 üyeli Rehberler Konseyi’nde de etkisini arttıran reformcu kanadın, gelecek cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanmayı garantilediği, farklı eğilimdeki siyasi analistler tarafından dile getiriliyor.

5+1 (Güvenlik Konseyi üyeleri Rusya, Çin, ABD, İngiltere, Fransa+Almanya) ülkeleriyle nükleer program üzerinde anlaşan Ruhani yönetimi, İran’a uygulanan ambargoların önemli ölçüde kaldırılmasını sağladı. Seçimlerde reformcuların başarısı, bu anlaşmaya verilen desteğin göstergesi kabul ediliyor. Zira muhafazakar kanat, Ruhani’yi “teslimiyetçi” olmakla suçlayarak nükleer anlaşmaya muhalefet etmişti.

Kendi alternatifini oluşturma olanağından yoksun olan emekçiler, sosyal/siyasal özgürlüğün genişlemesini talep eden gençlik ve kadınlar, taleplerini

kısmen de olsa karşılayabileceğini var saydıkları reformculara destek verdiler. Toplumun bu kesimlerinde ekonomik, sosyal, siyasal haklarda kısmi de olsa iyileşme beklentisi var. Bu beklenti kısmen gerçekleşse bile ambargonun kalkmasından doğacak avantajları kuşkusuz ki, farklı kanatlarıyla İran burjuvazisi paylaşacaktır.

Dinci rejimin baskısı altında ağır çalışma koşulları, yoğun sömürü sayesinde palazlanan İran burjuvazisi, kapitalist/empyralist düzenin merkezleriyle anlaşarak ekonomik, siyasal, askeri, diplomatik alanlarda da avantajlar kazandı. Bu gelişme, İran’ın bölgede daha etkili rol oynayan bir güç olarak sahnedeki yerini pekiştirdiğine işaret ediyor.

Seçim sonuçları, İran burjuvazisinin reformcu kanadının iktidar üzerindeki etkisini arttırmasına imkan sağlayacağı gibi, ele geçirdiği mevzileri güvenceye

alma olanaklarını da arttıracaktır. Bu da İran egemen sınıfları arasındaki iktidar/rant çatışmasının ivme kazanma ihtimalinin yüksek olduğuna işaret ediyor.

Görünen o ki, İran işçi sınıfıyla emekçileri, bu çatışmada henüz şu veya bu tarafın safında yer alan pasif bir güç olmanın ötesine geçemiyor. Emekçilerin siyasal alanda etkin bir temsilciden yoksun olmaları bu sonucu kaçınılmaz kılıyor.

İlerici-devrimci hareketi şiddetle ezen, aşırı baskı/yoğun sömürü ile işçi sınıfına soluk aldırılmayan farklı kanatlarıyla İran burjuvazisi, rant sağladığı bu “sömürü cenneti”nden kolay vazgeçmeyecektir. Tüm baskılara rağmen mevzi direnişlerini inatla sürdüren işçi ve emekçilerin önümüzdeki süreçte mücadele sahnesinde daha etkin bir yer almaları kaçınılmazdır. Emekçiler için gerçek değişim ve kazanımlar asıl o zaman belirgin olacak.

Fransa’da yeni bir saldırı yasası hazırlığı

Fransa’da “reform” adı altında yeni bir “çalışma yasası” hazırlanıyor. Söz konusu yasa ile işçi ve emekçilerin bugüne kadarki kazanılmış haklarının gasp edilmesi hedefleniyor. O kadar ki, bu yasa ile 19. yy çalışma koşullarına adeta geri dönülüyor.

İşbaşındaki Hollande hükümetinin Çalışma Bakanı Myriam El Khomri tarafından hazırlanan ve ulusal meclise sunulan yasa 9 Mart 2016 günü görüşülecek. Yeni çalışma yasası taslağı halihazır-

da, sadece 17 milyon çalışanın kazanımlarını gasp etmeyi hedeflemekle kalmamakta, yanı sıra kapitalist sınıfa, işçileri kölece çalıştırma yetkisi de vermektedir. Keza bu yasa; 24 saatlik zaman diliminde 11 saat olan dinlenme süresini belirli saatlere bölmek, maaşları düşürmek ve çalışma süresini yükseltmek, mesai ücretlerinde yüzdeler farkı gözetmeden hesaplamak ya da mecburi izne tabi tutmak, haksız işten çıkarmalarda iş mahkemelerinde en fazla ödenebilecek

tazminatta tavan belirlemek, meslek öğrencilerini günlük 10 saate kadar, haftada 40 saat çalıştırmak, işyerinin hiçbir ekonomik kriz ya da sorun yaşamadan “yeniden yapılanma” adı altında işçi kıymına gidip işçi kiralama bürolarından işçi almak gibi, sayısız değişikliği içeriyor.

Sendikalar, kazanılmış haklarına dönük kapsamlı bir saldırı olduğunu söyleyerek yasaya karşı mücadele etmek gerektiğini dile getiriyorlar. Ne var ki, saldırıya karşı ciddi bir hazırlık da yapmıyorlar. Zorlu mücadelelerle ve gerçekten ağır bedeller ödenerek kazanılan haklarını korumak için sokaklara çıkmak

için acele etmiyorlar. Hatta reformist sendikalardan CFDT tasarıya olumlu bakıyor. Diğer sendikalar eylem takvimi olarak 31 Mart’ı gösteriyorlar.

“İşsizlik oranını azaltma” yalanı altında hazırlanan yasaya karşı sosyal medyada “Yeni çalışma yasasına hayır” şiarıyla başlatılan imza metnini şimdiden 500 bin kişi imzaladı. Bu arada yoğun biçimde eylem çağrıları yapılıyor. Eylem çağrıları Facebook ve Twitter üzerinden Mart ayının ilk haftası için yapılıyor. Önümüzdeki dönem Fransa’yı oldukça hareketli günler bekliyor.

İsviçre'de 'yabancı' düşmanı yasa teklifi reddedildi

İsviçre Halk Partisi'nin (SVP) halk oylamasına sunduğu Durchsetzungsinitiative (Uygulama İnisiyatifi) büyük bir çoğunlukla reddedildi. Son 24 yılın en fazla katılımlı olan seçiminde seçmenlerin yüzde 60'ı bu yasa teklifine "hayır" dedi.

NEYDİ BU YASA TEKLİFİ

2011 Şubat'ında İsviçre'deki seçmenler, bir dizi başka yasa teklifinin yanı sıra, İsviçre Halk Partisi (SVP) tarafından lanse edilen adına Ausschaffungsinitiative denilen (Yurtdışı Etme İnisiyatifi) ve 6-7 ay gibi kısa bir sürede 130 bin imza ile parlamentoya sunulan inisiyatif oylamış ve büyük çoğunlukla bu teklif kabul edilmişti.

Bu yasaya gerekçe olarak ise "Avrupa Birliği ile imzalanan uyum yasaları çerçevesinde on binlerce insanın bu ülkelerden İsviçre'ye geldiği ve çoğunun burada kaldığı, bunun böyle devam etmesi durumunda ülkenin demografik yapısının bozularak yabancılaşacağı" gösterilmişti.

AB ile uyum sözleşmelerinin imzalanmasından ve bu çerçevede iş gücünün serbest dolaşım hakkı elde etmesinden bu yana İsviçre'ye AB ülkelerinden 80 bin civarında göçmen geldi ve bunların 38 bini burada kalmaya karar verdi. Bu durumun "İsviçre'nin güvenliğini tehlikeye attığı" ileri sürülerek, burada yaşayan yabancılara kota uygulanması gerektiği dile getirildi.

Bu yasa teklifine hem hükümet hem de sermaye çevreleri karşı olmalarına rağmen, teklif seçmenler tarafından kabul edilmiş ve SVP "zafer kazanmıştı."

Bunun ardından parlamento ve hükümet Avrupa Birliği uyum yasalarına ve sermayenin ucuz işgücü devşirmesine

ters düştüğü için, bu yasayı uygulamakta ayak diremişti. Bunun üzerine söz konusu faşist SVP, yasanın uygulanırlığını zorunlu kılmak için yukarıda adı geçen Durchsetzungsinitiative (Uygulama İnisiyatifi) ile seçmenlerin karşısına çıktı ve yüzde 60'la "kaybetti."

Gerçekten de kaybetti mi? Bu sorunun cevabına gelmeden 46 yıl öncesine gidelim.

46 YIL ÖNCESİ

46 yıl önce, bugünkü SVP ortada yokken, bu ülkede göçmen olarak bulunan, çoğunluğu İtalyan olan göçmenler üzerinde benzer bir oyun oynanmıştı.

Nationale Aktion (Ulusal Hareket), o dönem parlamenter olan James Schwarzenbach (kendisi Mussolini hayranı bir faşisttir) öncülüğünde, aynı bu gerekçe-

lerle bir yasa teklifi hazırladı ve bu yasa teklifi 9 Haziran 1970 tarihinde referandumla, halk oylamasına sunuldu. O dönemde İsviçre'de kadınların hala seçme ve seçilme hakkı yoktu ve İsviçreli erkekler sadece yüzde 6 oranında bir farkla yasa teklifini reddettiler. Hızını alamayan Schwarzenbach ve faşist hareketi NA, yeniden kolları sıvadı ve aynı içerikli yeni bir teklifle 1974 yılında emekçilerin karşısına çıktı.

O dönem İsviçre'de yaklaşık 3 milyon 700 bin seçmen vardı. Seçime katılım 2 milyon 600 binle yüzde 70 oldu. Bu İsviçre için oldukça yüksek bir katılım oranı.

Yasa teklifi yüzde 65 'hayır' oyuyla reddedildi. Buna rağmen, sayıları o dönemde 150 bin civarında olan sezonluk göçmen işçilerin çoğu ya zorla ülkeden çıkarıldı, ya da akıbetlerinden korktukları için kendileri ülkeyi terk ettiler. Sözünü

ettiğimiz dönem, restoran vb. yerlerin kapılarına "köpekler ve İtalyanlar giremez" yazıldığı, okula giden çocukların ve gençlerin taciz edildiği, dövüldüğü en hafif tabirle dışlandığı bir dönemdi...

TARİH TEKERRÜR MÜ EDİYOR?

Bugün durum ne? Bu yasa teklifi, Durchsetzungsinitiative (Uygulama İnisiyatifi) reddedildi. Reddedildi edilmesine ama, daha önce kabul edilen ve hala uygulamayı bekleyen Ausschaffungsinitiative denilen (Yurtdışı Etme İnisiyatifi) orta yerde duruyor. '70'li yıllarda Schwarzenbach inisiyatifi sonrası göçmenlerin başına gelen belki aynı biçimde şimdi burada yaşayan göçmenlerin başına gelmeyecek ama sermayenin bu durumu göçmenler üzerinde baskı ve sömürsünü arttırmanın aracına dönüştüreceği kesin.

Katliamlar Almanya'da protesto edildi

Türk sermaye devletinin Kürdistan'da sürdürdüğü katliamlar Almanya'nın çeşitli kentlerinde protesto edildi.

Diyarbakır/Sur ve İdil kuşatmasını protesto amacıyla 27 Şubat günü **Wuppertal**'da Ciwanen Azad'ın çağrısı ile yapılan, DGB, Partizan, ADHK ve AGİF'in de katıldığı eylemde 500 civarında genç yer aldı.

Eylem için Kürt Toplum Merkezi'nin önünde toplanıldı, ardından sloganlarla uzun bir güzergahtan geçilerek Wuppertal merkezine gelindi. Burada Ciwanen

Azad, Avrupa DGB, AGİF ve MLPD adına konuşmalar yapıldıktan sonra yeniden yürüyüşe geçildi. Türkiyeli esnafların yoğun olduğu bir caddeden geçilirken yürüyüşçülerle az sayıda Türk milliyetçisi arasında kısa bir arbede yaşansa da müdahale edilerek çatışmanın uzun sürmesi engellendi. Wuppertal'in en işlek caddelerinden geçilerek Rathaus Galerisi'nin önüne gelindiğinde burada kısaca yolda karşılaşılan provokasyon konusunda açıklama yapıldı. Eylem atılan gür sloganların ardından sona erdi.

Pro-NRW çeteleri **Barmen** Belediye binasının önünde toplandı. Burada üzerinde "Mülteciler defolun" ırkçı sloganının yazılı olduğu bir pankart açtılar. Ne var ki, toplam 30 kişi olan ve polis koruması altına alınan ırkçı-faşist çetelerin bu girişimi 300-400 kişilik anti-faşistlerin karşı eylemi ile boşa düşürüldü.

Ertesi gün ise **Hamburg** Merkez Tren İstasyonu önünde toplanıldı. Eyleme yerli ve göçmen kurumlar katılırken toplanma alanında Türkiye Kürdistanı'nda yapılan katliamları teşhir ve protesto eden konuşmalar yapıldı. Ardından bu katliamlarda hayatını kaybedenler anısına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından yürüyüşe geçildi.

Yürüyüşte en önde "Avrupa'da PKK yasağı kaldırılсын" pankartı ve PKK, YPG/YPJ'nin bayrak ve flamaları ile Öcalan posterleri ve katliamlarda hayatını kaybedenlerin fotoğrafları taşındı. Diğer demokratik kurumlar ise kendi pankart ve kurum flamalarıyla yürüdüler.

Katılımın büyük bölümünü Kürt emekçileri ve gençleri oluşturuyordu. Yaklaşık 5 km yüründükten sonra Hamburg Cezaevi'nin önüne gelindi. Burada eylem mitinge dönüştü. Miting, kısa konuşmaların ve duyuruların ardından sona erdi. BİR-KAR da yürüyüşe katıldı. Yürüyüşte Kürt halkıyla dayanışmayı bü-yütme çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı, Kızıl Bayrak satışı yapıldı.

Devrimci gençlik faaliyetleri sürüyor

25 Şubat günü Devrimci Gençlik Birliği (DGB) İstanbul Meclisi, DGB 2. Genel Kurulu hazırlıkları için Kadıköy DGB Bürosu'nda toplandı. Mecliste, genel kurulda görüşülecek öneriler tartışıldı. Önerge tartışmasının ardından DGB 2. Genel Kurulu hazırlıkları için somut planlamalar yapıldı. DGB İstanbul Meclisi her hafta Perşembe günü genel kurula sunulacak öneriler ve somut planlamalar için toplanma kararı aldı.

27 Şubat günü DGB Aksaray'da, Cansel Buse Kınalı şahsında kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz ve işlenen cinayetlere karşı bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde, devletin ve arkasında yatan sermaye düzeninin kadına yönelik baskı politikaları ve uyguladığı çifte sömürü teşhir edildi, kadının kurtuluşunun sosyalizmle mümkün olduğu vurgulandı.

DGB 2. Genel Kurulu'nun çağrı afişleri Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yapıldı, hazırlık kampüsünde "V for Vendetta" filminin gösterimi gerçekleştirildi. Film gösteriminin ardından YTÜ öğrencileri ile baskı politikaları karşısında örgütlenecek süreç tartışıldı.

İstanbul Üniversitesi Hazırlık ve Merkez Kampüs'te de genel kurul çağrı afişleri ve stickerları kullanıldı. "Gelecek nedir?" bildirileri amfilerde dağıtıldı. Okulda fanzin çıkarma kararı alınırken bir öğrenci yurdunda bir süredir çalışması yürütülen fanzin hazırlıkları tamamlandı.

İstanbul DGB, Kadıköy'de Kilise Meydanı'nda ise ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiriler dağıttı. Ayrıca tutsak öğrenciler için dayanışma kartları toplandı. Standa gelen öğrenciler ve emekçiler ile güncel gelişmeler üzerine sohbet edildi.

DGB'liler genel kurul afişlerini Buca ve Dokuz Eylül Üniversitesi çevresinde, Bornova ve Ege Üniversitesi çevresinde, Alsancak'ta ve Çiğli'de yoğun olarak kullandı.

DGB FAALİYETLERİNE TAHAMMÜSÜZLÜK

29 Şubat günü DGB, 8 Mart hazırlıkları kapsamında İstanbul Üniversitesi'nde stand açtı. Katledilen kadınların fotoğraflarının yer aldığı standda bulunan Taybet İnan fotoğrafının "devlete hakaret" olduğunu öne süren ÖGB ve sivil polisler,

saldırarak fotoğrafı indirdiler. DGB'liler ise Taybet İnan'ın fotoğrafını yeniden standta astılar.

1 Mart günü ise YTÜ'de afiş, sticker ve bildirilerle genel kurul çalışması yapan DGB'liler, önce özel güvenlik ve sivil polisler tarafından engellenmek istendi. Kısa süre sonra da DGB'li iki kadının önu üniversite içinde araçla kesildi. DGB'li kadınlar taciz ve tehdit edildi.

Aynı gün DGB, Renault işçileriyle dayanışma amacıyla hazırladığı afişleri İÜ içinde astı. Özel güvenlik ise afiş çalışmasını engellemeye çalıştı, ardından tehditler savurdu. Geirici Anadolu Gençlik Derneği'nden (AGD) 15-20 kişinin de afişlerle ilgili gerginlik çıkarmasının ardından polis ve ÖGB tüm afişleri söktü ancak AGD afişlerine dokunmadı. Polisin ve dinci-gericilerin tutumu önce kantinde, ardından da bahçede üniversite öğrencilerine teşhir edildi.

Yine 1 Mart günü ODTÜ DGB, kampüs içinde DGB 2. Genel Kurulu'na çağrı çalışmaları yaptı. Genel kurulun afişleri ve çıkartmaları kullanıldı, yazılamalar yapıldı, dövizler kullanılarak sergi açıldı.

Kartal ve Avcılar'da meslek liseliler buluştu

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Nisan ayında yapılması planlanan Meslek Lise-li Kurultayı öncesinde İstanbul'un Kartal ve Avcılar ilçelerinde düzenlediği toplantılarla, meslek liselerinde yaşanan sorunları ve kurultay hazırlıklarını tartıştı.

Kartal'da meslek liseli DLB'liler, 23 Nisan'da gerçekleştirilecek olan Meslek Liseliler Kurultayı hazırlıkları ekseninde 27 ve 28 Şubat günleri farklı meslek liselerinden gelenlerle Meslek Liseli Buluşmaları yapıldı.

Buluşmada güncel siyasal süreçler üzerine tartışmalar yürütüldü, stajyer öğrencilerin haklarını kısıtlayan yasal dü-

zenlemelere değinildi.

Ayrıca, meslek liselerinde artan gerici ve cinsiyetçi eğitim üzerine konuşuldu ve yaklaşmakta olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde meslek liselilerin alanlara çıkmasının önemi üzerine tartışıldı. 23 Nisan'da gerçekleşecek olan Meslek Liseliler Kurultayı hazırlıkları üzerine planlamalar yapıldı.

DLB, 28 Şubat Pazar günü Avcılar'da "Meslek Liseli Buluşması" gerçekleştirdi. Sefaköy, Avcılar ve Esenyurt'taki farklı liselerden katılımın olduğu buluşmada, liseliler okullarında yaşanan sorunları aktardı, meslek liselerine yönelik saldırı-

lar ve sermayenin hedefleri üzerinde duruldu. Okullardaki döner sermaye uygulamalarından staj sömürüsüne, meslek liseli gençliğe yönelik baskılardan sınıv gündemine kadar birçok konuda gerçekleştirilen konuşmalarda mücadele yol ve araçları tartışıldı.

Meslek Liseli Bülteni'nin kullanımının da tartışıldığı buluşmada, kurultaya güçlü bir ön hazırlık gerçekleştirebilmenin önemi belirtildi, meslek liseli meclisleri kurma hedefinin altı çizildi.

Buluşma, DGB'nin 19 Mart'ta gerçekleştireceği 2. Genel Kurul çağrısıyla bitirildi.

YTÜ'de DGB'lilere taciz ve tehdit

YTÜ'lü DGB'liler olarak 19 Mart'ta İzmir'de gerçekleştireceğimiz genel kurulumuzun çağrısını 1 Mart günü Hazırlık Fakültesi'nde afiş ve stickerlarla gerçekleştirdik. Ardından bir reklam panosuna sticker asarken özel güvenlikler yanımıza gelip "buranın parasını veriyorlar, buraya asamazsınız" diyerek müdahale etmek istediler. Yani üniversitemizin panolarının bir kısmı satılığa çıkmış ve reklam panosu olmuştu. "Biraz kalsın, zaten sökeceğiz ama sizinle anlaşalım, reklam panosuna değil duvar panosuna yapıştırın" diyerek faaliyetimizi engellemeye çalıştılar. Ancak biz faaliyetimize devam edeceğimizi, üniversitelerin bizim olduğunu, kimsenin engellemeyeceğini söyledik.

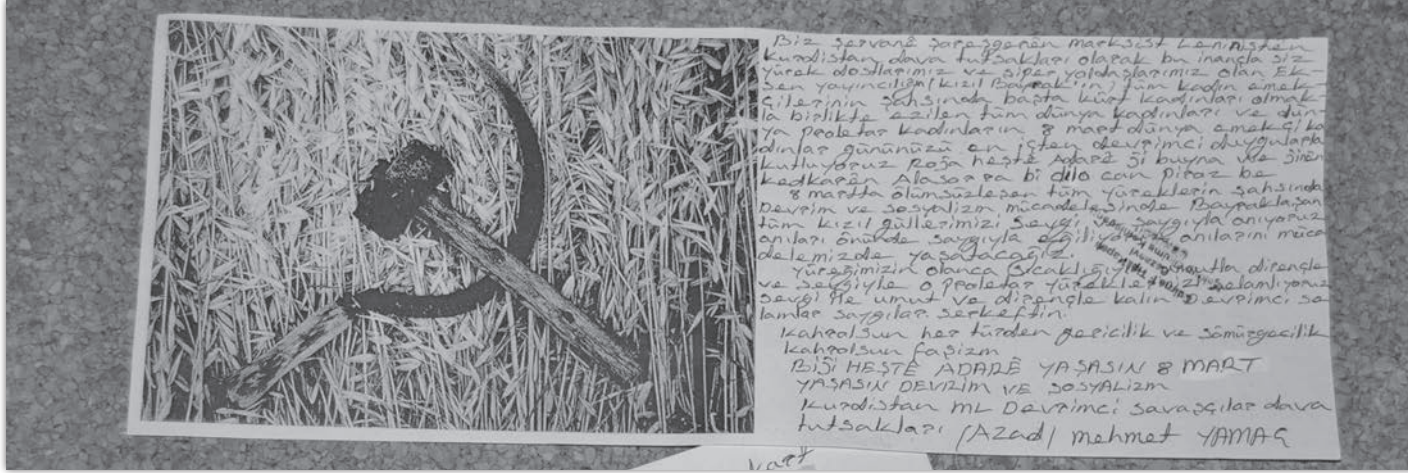
Faaliyetimizi sürdürürken peşimizden takip etmeye devam ettiler. Kimsenin olmadığı ıssız ağaçlık bir yerde önümüzü kestiler. Araçtan inen özel güvenlik ve ÖGB amiri üzerimize yürümeye, kolumuzdan da tutarak bizi tehdit etmeye kalktı. Biz kararlılığımızı gösterince de indikleri beyaz arabayı göstererek 'bakın burada araba var ona göre' diyerek tehditlerine devam ettiler. Çalışmamızı savunmamız ve bu yaptıklarının tehdit ve taciz olduğunu belirtmemiz üzerine "sen de beni tahrik ediyorsun" diyerek tacizlerine devam ettiler.

Ardından birkaç öğrencinin bağrışmalar üzerine gelmesiyle ve bizim kararlı duruşumuzla teşhir olmaktan korkarak "siz gidin biz peşinizden geliyoruz" diyerek araçlarına bindiler. Ardından orta bahçeye geçtik. Orta bahçede de sivil polisler ve ÖGB'ler bizi izlemeye devam ettiler, ancak öğrencilerin yoğun olduğu ortabahçede müdahale etmekten çekindiler. Biz YTÜ'lü DGB'liler olarak bütün bu taciz, tehdit ve baskılara rağmen üniversitelerimizi savunmaya devam edeceğiz.

Bugün Reno'da işçilere saldırınlara, Kürdistan'da katliamlar yapanlara, Özgecan'ın, Cansel'in katili olan bu düzene karşı mücadele etmeye devam edeceğiz. 19 Mart'ta İzmir'de yapacağımız genel kurulumuzu güçlü bir şekilde örgütlemeye devam edeceğiz. Gelecek yürüyüşümüzden vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz.

YTÜ'LÜ DGB'LİLER

Bijî Heştê Adarê

Merhaba yürek dostlarım.

Sevgili dostlar, ataerkil yasanın inkar, kan ve gözyaşı üstüne şekillenmiş kadınları, çocukları sahip olunacak nesnelere dönüştüren çürümüş bir zihniyetin ürünüdür. Dünya bu çürümüş zihniyetin pençesinde inim inim iniyor. Töre cinayetleriyle, iş kazalarıyla ve yarğısız infazlarla kadınlar katlediliyor. Bu sömürgeci çürümüş faşist zihniyetle tüm insanlık büyük bir felakete sürükleniyor. Kadınların örgütlenerek, direnerek kazanamayacakları hiç bir şey yoktur. Örgütlü kadın devrimin gerçek motor gücüdür. 1857'de New York şehrinde 40 bin dokuma işçisi kadın uzun çalışma saatlerine ve kötü çalışma koşullarına karşı başkaldırarak kanlarıyla, canlarıyla büyük bir mevzi kazandılar. Kadınların bu mevziye sahip çıkmaları kendi geleceklerine sahip çıkmaları demektir.

8 Mart karnaval değil, bu çürümüş sermaye düzeniyle hesaplaşma günüdür. 8 Mart devrimcidir. Tüm insanların

ve diğer canlıların bu faşist sistemden tek kurtuluş yolu var, o da örgütlü kadın gücünü yaratmak ve harekete geçirecek devrime yürümektir. Zafer devrimde, kurtuluş sosyalizmdir. Örgütlü kadın, göğün kızılığıyla orak-çekiçli Kızıl Bayrağı güneşin kan kırmızı dudaklarıyla birleştirmesidir. Onlar göğün yarısı, yaşamın nefesidir. Hep beraber yürek yüreğe eşit ve özgür bir dünya yaratmak için örgütlenelim. Mücadele ateşini yükseltip kavgayı büyütelim. İşte o zaman kızıl güneş tam da yüreğimizin içine doğacak.

Biz Şervanê Şoresgerên Marksist Leninistên Kurdistan dava tutsakları olarak bu inançla siz yürek dostlarımız ve siper yoldaşlarımız olan Eksen Yayıncılık'ın (Kızıl Bayrak'ın) tüm kadın emekçilerinin şahsında, başta Kürt kadınları olmakla birlikte ezilen tüm dünya kadınları ve dünya proleter kadınlarının 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü en içten devrimci duygularla kutluyoruz.

Roja heştê Adarê ji buyna we jinên

kedkarên Alasora bi dila can piroz be.

8 Mart'ta ölümsüzleşen tüm yüreklerin şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde bayraklaşan tüm kızıl güllerimizi sevgi ve saygıyla anıyoruz, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Anılarını mücadelede yaşatacağız.

Yüreğimizin olanca sıcaklığıyla umutla, dirençle ve sevgiyle o proleter yüreklerinizi selamlıyoruz. Sevgi ile, umut ve dirençle kalın. Devrimci selamlar, saygılar.

Serkeftin.

Kahrolsun her türden gericilik ve sömürgecilik

Kahrolsun faşizm

Bijî Heştê Adarê!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Yaşasın devrim ve sosyalizm

**Kürdistan ML Devrimci Savaşçılar
dava tutsakları adına
(AZAD) MEHMET YAMAÇ**

“Boş işler bunlar!”

“...ve bayraklı pankartlı yürüyüşlere halaylı horonlu grev şenliklerine katılmayı aşk gibi duymamışsan şu anda

ağrın, ağrım

acın, acım

dememişsen insan kardeşlerine...”

“Boş işler bunlar.” Hayatında bir kere bile başkası için bir şey yapmamışların en büyük sığınağıdır bu cümle. Ya da bir rüzgârla savrulan mücadele kaçınıklarının kendini aklamak için tutundukları cankurtaran. Görmemiştir özgürlük düşünü hiç. Anlamsız gelir insanlığın acılarını kendi yüreğinde hissetmeye barış. Bilmez, hakkı için direnen işçi ile kol kola girmenin coşkusunu. Bir afişi 3 derece eğik yapmış olmanın huzursuzluğunu an-

lamaz. Zaman kaybıdır onun için, görmez o afişte milyonları özgürlüğe çağırıyor olmanın sorumluluğunu. Anlamaz yaşadıkları boşluğun verdiği çaresizlikle yozlaşanlar, bir tek bildirinin bin umut olduğunu. Tatmamıştır barikat kardeşliğini. Anlamaz hiç tanımadığı yüz binlerle tek yürek olmanın, aynı sloganı haykırmanın ne demek olduğunu ve bu yolda her bir düşenin bu yüzden yüreğinden de kopup gittiğini. Umursamaz, elinde olan sınırlı özgürlükler için kimlerin ne bedeller ödediğini. İşkencelerde, darağaçlarında, toprağını, halkını, yaşam alanını savunurken katledilenler “boşuna ölmüşlerdir” onlara göre.

Düzenin hayattan izole edilmiş hücrelerinde yaşamlarını sürenler, kendilerini

“özgür”; cezaevlerindeki devrim tutkunlarını tutsak zannederler.

Ve usta şöyle devam eder:

“...sende iş yok be kardeşim

sen artık hapyı yutmuşsun

borçlusun sen ağaçlara, kuşlara

borçlusun sen trenlere, otobüslere

yağan kara, esen yele borçlusun

borçlusun sen herşeye

gözdeki ısıltıya,

alındaki çizgiye,

eldeki şaşkınlığa,

borçlusun herşeye

kardeşim

yaşamın kendisine...”

Hasan Hüseyin Korkmazgil

R. PAYİZE

Siyasi tutsaklara yönelik baskılar artıyor

Merhaba dostlar.

İyi olmanız dileğiyle selamlarımızı gönderiyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

Kalmakta olduğumuz Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nin dış güvenliğinden sorumlu olan jandarma; 7 Haziran seçimlerinden sonra uygulamaya konan savaş konseptinin bir yansıması olarak keyfi uygulamalara başlamış ve en temel evrensel haklarımızı gasp etmeye başlamıştır.

Mevcut durumda hastane, mahkeme vb. sevkler yapılırken kollarımız önde bileklerimiz kelepçe takılıyor ve ring araçları içinde yapılmış hücrelere tikiyoruz. Bu da yetmiyor; kameralarla sürekli olarak izlendiğimiz hücreler asmalı, sürmeli kilitlerle kapatılıyor. Bu haldeyken hastane önlerinde yaz-kış demeden uzun süre bekletiliyoruz. Yasal olarak muayene öncesinde, hastane içinde bekleme nezarethanesinde tutulmamız gerekirken, bu uygulama bilinçli olarak hayata geçirilmiyor ve bu şekilde ring işkencesine maruz bırakılıyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi; Kürdistan'da yoğunlaşan savaşla birlikte, önce hekimlik ilkelerini esas alarak muayene esnasında kelepçenin çıkarılmasını isteyen hekimlere karşı “Biz açmıyoruz. Hazırladığımız tutanağı imzalayıp tüm sorumluluğu üzerinize alırsanız açarız” diyerek baskı yapmaya başladılar.

Son olarak; Ankara'da askeri servis araçlarına yönelik yapılan eylemle birlikte, tedavi hakkımızı tamamiyle gasp etmek amacıyla kollarımızı arkaya kıvrıp bileklerimiz kelepçe takma dayatmasına başladılar. Bu uygulamayı devrimci tutsakların asla kabul etmeyeceklerini bilmelerine rağmen, böylesi bir dayatma ile doğrudan tedavi hakkımızı engellemeye başlamışlardır.

Her geçen gün sağlık sorunlarımız ağırlaşmaktadır. Ameliyat olan arkadaşlarımız dahi dikişlerinin sökülmesi, pansuman ve kontrollerinin yapılması için hastaneye götürülmemektedir.

Bedeli ne olursa olsun doğrudan kimliğimize, kişiliğimize ve onurumuza yönelik olarak dayatılan ‘ters kelepçe’ vb. türden saldırılara karşı direneceğiz.

Dayatılan insanlık dışı uygulamaların bir an önce son bulması ve tedavimizin önündeki engellerin kaldırılması için duyarlı olan herkesi sesimize ses katmaya çağırıyoruz.

**TDP DAVA TUTSAKLARI
F Tipi Hapishane
Hacılar / Kırıkkale**

Yaşasın

8 Mart

“Kadın işçiler, kadının özgürlüğünün ayrı değil, büyük sosyal sorunun bir parçası olduğundan tamamen emindirler. Bu sorunun bugünkü toplumda çözülemeyeceğinin, ancak toplumun köklü değişiminden sonra bunun mümkün olabileceğinin de bilincindedirler. Kadının özgürlüğü, tüm insanoğlunun özgürlüğü gibi yalnızca emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtulmasıyla mümkün olacaktır. Sadece sosyalist toplumda, kadınların işçiler gibi haklarının tam sahibi olması mümkündür.”

CLARA ZETKİN

Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!